

AZ IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁS TÖNKRETÉTELE

A pszichiátria elferdíti a törvénykezést

Jelentés és ajánlások a bíróságokat
és javító-nevelő szolgálatokat ért pszichiátriai
és pszichológiai befolyással kapcsolatban

Kiadja az
Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért
Alapítva 1969-ben

FONTOS FIGYELMEZTETÉS

Az olvasónak

A pszichiátriai szakma azt állítja, hogy ők az egyedüli döntéshozók és szakértők a mentális egészségügy területén, valamint az elme „megbetegedéseinek” kérdésében. A tények azonban egészen mást mutatnak:

1. A PSZICHIÁTRIAI „ZAVAROK” NEM ORVOSI

BETEGSÉGEK. Az orvostudományban szigorú kritériumai vannak annak, hogy milyen állapotot lehet betegségnek nevezni: a tünetek egy előre meghatározható csoportja, valamint a tünetek okai vagy azok fiziológiaijáról (működéséről) alkotott megértés bizonyított és megalapozott kell, hogy legyen. A hidegrázás és a láz: ezek tünetek. A malária és a tüdőgyulladás: ezek betegségek. A betegségek létezését objektív bizonyítékok és fizikai vizsgálatok bizonyítják. Azonban soha egyetlen mentális „betegségről” sem bizonyították be orvosi szempontból, hogy létezik.

2. A PSZICHIÁTEREK KIZÁRÓLAG MENTÁLIS „ZAVAROKKAL” FOGLALKOZNAK, NEM BIZONYÍTOTT BETEGSÉGEKKEL.

Míg a testi orvoslás fő áramlata betegségeket kezel, a pszichiátria csak „zavarokkal” tud foglalkozni. Az okok vagy a fiziológiai elváltozások ismeretének hiányában a tünetek ilyen vagy olyan együttesét, amelyet sok különböző páciensen meg lehet figyelni, *zavarnak vagy szindrómának* hívják. A Harvard Egyetem pszichiátere, Joseph Glenmullen azt mondja, hogy a pszichiátriában „minden diagnózis pusztán a szindrómák [vagy zavarok] leírásából áll; a tünetek olyan csoportjait írják le, amelyekről azt feltételezik, hogy kapcsolatban állnak egymással, de ezzel nem betegségeket azonosítanak”. Ahogy Dr. Thomas Szasz, a pszichiátria nyugalmazott professzora fogalmaz: „Nincs semmilyen vér- vagy egyéb laboratóriumi teszt, amely bizonyítaná egy mentális betegség meglétét vagy hiányát, szemben a legtöbb testi betegséggel.”

3. A PSZICHIÁTRIA SOHA NEM ÁLLAPÍTOTTA MEG EGYETLEN „MENTÁLIS ZAVAR” OKÁT SEM. A vezető pszichiátriai testületek, mint a Pszichiátriai Világszövetség vagy az amerikai Mentális Egészségügyi Intézet maguk is elismerik, hogy a pszichiáterek nem

tudják, hogy mi az oka vagy mi a gyógymódja bármelyik mentális zavarnak, vagy hogy a pszichiátriai „kezelések” pontosan mit tesznek a páciensekkel. Csak különféle elméleteik és egymásnak is ellentmondó véleményeik vannak a diagnózisokról és módszerekről, ezeknek azonban nincs semmiféle tudományos alapja. Ahogy a Pszichiátriai Világszövetség egyik korábbi elnöke megállapította: „Az az idő, amikor a pszichiáterek úgy gondolták, hogy meg tudják gyógyítani a mentálisan beteg embereket, elmúlt. A jövőben a mentális betegeknek meg kell tanulniuk együtt élni a betegségükkel.”

4. AZ AZ ELMÉLET, HOGY A MENTÁLIS ZAVAROKAT AZ AGY „KÉMIAI EGYENSÚLYZAVARA” OKOZZA, EGY TUDOMÁNYOSAN NEM MEGALAPOZOTT VÉLEMÉNY, NEM TÉNY.

Az egyik uralkodó pszichiátriai elmélet (ami a pszichotróp gyógyszerek gyártását és forgalmazását megalapozta) az, hogy a mentális zavarokat valamilyen agyi kémiai egyensúlyzavar okozza. A többi hasonló elmélethez hasonlóan ennek sincs biológiai vagy egyéb tudományos bizonyítéka. Egy jelentős, orvosokból és biokémiai szakértőkből álló csoport képviselője, Elliot Valenstein, Ph.D., *Az agy hibáztatása* (Blaming the Brain) című könyv szerzője megállapítja: „Nincsenek tesztek annak kimutatására, hogy milyen egy élő személy agyának kémiai állapota.”

5. NEM AZ AGY A VALÓDI OKA AZ ÉLET

PROBLÉMÁINAK. Az emberek természetesen átélnek különféle problémákat és nehéz időszakokat életük során, amelyek okozhatnak mentális nehézségeket, akár súlyosakat is. De ezeket a nehézségeket úgy beállítani, hogy azokat gyógyíthatatlan „agy elváltozások” okozzák, amelyekkel nem lehet mást tenni, mint veszedelmes gyógyszereket szedni rá, nemcsak tisztességtelen, hanem ártalmas és gyakran halálos kimenetelű is. Ezek a „gyógyszerek” gyakran erősebbek, mint egy narkotikum, és képesek erőszakos rohamokat vagy öngyilkosságot előidézni. Elkendőzik a probléma valódi okát, aláássák az egyén saját erejét, és megtagadják tőle a valódi gyógyulás esélyét, ezáltal a jövő reményét.

AZ IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁS TÖNKRETÉTELE

*A pszichiátria elferdíti
a törvénykezést*

TARTALOM

Bevezetés

Az igazságszolgáltatás tönkretétele2

Első fejezet

A jogrend összeomlása5

Második fejezet

A megtevesztés tudománya11

Harmadik fejezet

A rehabilitáció kudarcai15

Negyedik fejezet

Bűnözés a „szakértők” között.....19

Ötödik fejezet

Az igazság visszatérése23

Ajánlások24

A Nemzetközi Állampolgári

Bizottság az Emberi Jogokért.....26

BEVEZETÉS

Az igazságszolgáltatás tönkretétele

Ez a jelentés részleteiben vizsgálja az igazságszolgáltatási rendszer ellen az elmúlt hat évtizedben – nem csak bűnözők által – folytatott kíméletlen támadást. A bíróságainkban létezik egy rejtett befolyás, amely – miközben harsányan bizonygatja hozzáértését és segítő szándékát – elárulta legmélyebb értékeinket és nyakunkra szabadított egy mind több közpénzért fenntartott, nagy iramban gyarapodó börtönpopulációt. Ez a befolyás a pszichiátria és a pszichológia.

Dr. Thomas Szasz, a New York-i Állami Egyetem Egészségtudományi Központjának nyugalmazott pszichiátria professzora, a kiváló szakember a következő kijelentést tette: „Társadalmunkban bevett dolog, hogy pszichiáterek megvizsgálják embereket, hogy megmondják, felelősségre lehet-e vonni őket vagy sem...”¹ Ugyanakkor azt is beismeri, hogy a pszichiátria „a létező legrombolóbb erő, ami a társadalomra befolyással volt az elmúlt 60 évben.”

Megdöbbenő? Bizony, az. Viszont alaposan és bölcsen meg van magyarázva. Dr. Szasz nemzetközileg elismert szerző, akinek eddig mintegy 30 könyve jelent meg. Rendelkezik a kellő tapasztalattal és tekintéllyel ahhoz, hogy kijelentsse: a pszichiátria lassan, de biztosan aláásta kultúránk alapjait: az egyéni felelősséget, a teljesítmények színvonalát, az oktatást és az igazságszolgáltatást. És hogy mit eredményez mindez? „Javarást a pszichiátereket terhelő felelősség mindazokért a problémákért, amelyeket állítólag ők meg akarnak oldani” – állítja Dr. Szasz.

1965 és 2001 között a 18 évnél fiatalabb emberek által elkövetett erőszakos bűncselekmények száma az USA-ban nem kevesebb, mint 147 %-kal növekedett, a kábítószerhasználatba hozható bűncselekmények pedig 2900 %-kal.² Az erőszakos bűncselekmények száma az Európai Unióban, Ausztráliában és Kanadában jelenleg az amerikaival azonos méreteket ölt, sőt, elkezdte meghaladni azt.³ 1975 és 2000 között a bűnözés

Franciaországban 97 %-kal, Angliában 145 %-kal, Spanyolországban pedig 410 %-kal növekedett.⁴ Svédországban a bűncselekmények áldozataul eső emberek aránya ma már 20 %-kal meghaladja az egyesült államokbeli értéket.⁵ Hét, oroszországi börtön tanulmányozása során azt találták, hogy az elítéltek 43%-a drogokat fecskendezett be magának. Ezek közül több mint 13% a börtönben kezdett el drogozni.⁶

A bűnözők rehabilitációja immár régen feledésbe merült álom. Még több börtönt építünk, és még szigorúbb

törvényeket hozunk azt remélve, hogy ezek majd elrettentésül szolgálnak. Közben a tisztességes emberek elvesztik hitüket magában az igazságszolgáltatásban, amikor azt látják, hogy elvetemült bűnözőket nem ítélnék el bízarr és fel-foghatatlan védekező taktikáiknak köszönhetően.

Az 1940-es években a vezető pszichiáterek kijelentették, hogy szándékukban áll beszivárogni a jog területére és megvalósítani a jog területére és megvalósítani azt, amit így jelöltek ki: „a helyes és helytelen fogalmának újraértelmezése, majd végül eltörlése”.

Az 1940-es években a vezető pszichiáterek kijelentették, hogy szándékukban áll beszivárogni a jog területére és megvalósítani azt, amit így jelöltek ki: „a helyes és helytelen fogalmának újraértelmezése, majd végül eltörlése”.

területére és megvalósítani azt, amit így jelöltek ki: „a helyes és helytelen fogalmának újraértelmezése, majd végül eltörlése.”

A felvilágosult demokráciákat az különbözteti meg a totalitárius államoktól, hogy szava van bennük a jognak, és létezik egy működőképes és igazságos jogi rendszer. Az állampolgároknak joguk van elvárni, hogy a rendszertől békét és biztonságot kapjanak.

Visszatekintve, úgy tűnik, hogy Karl Menninger pszichiáter, aki olyan lelkesen jelentette ki, hogy a Washingtoni Szövetségi Fellebbviteli Bíróság által 1954-ben hozott határozat „teljes hatását tekintve forradalmibb”, mint az Amerikai Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának ama határozata, amely véget vetett a fekete és fehér amerikaiak közötti faji megkülönböztetésnek, szinte látnoki képességekkel bírt. Ugyanis arra a döntésre hivatkozott, amely kimondta, hogy egy szellemi fogyatékos személy nem tekinthető felelősnek semmilyen büntetendő cselekményért.

A határozat nyomán azonnal megnőtt a bíróságokon kimondott pszichiátriai szakvélemények száma az Egyesült Államokban. Ez a fejlesztés hamar elterjedt az egész Földön. Az igazságszolgáltatásra kifejtett halmozódó hatása azóta is világszerte lefoglalja a jogtudósokat, kriminológusokat és közügyekben jártas embereket. Mindannyian egyetértenek abban, hogy ez a „forradalmi hatás” tönkretette az emberek hitét abban, hogy az igazságszolgáltatási rendszer képes gyors és méltányos igazságot szolgáltatni.

Menningernek volt oka az örömrre. A határozat egy évtizeddel azután jelent meg, hogy az akkori vezető pszichiáterek – köztük Menninger – a pszichiátria globalizálására vonatkozó stratégiai tervüknek megfelelően nekiláttak beszivárogni a jogi szakmába. G. Brock Chisholm, aki John Rawlings Reessel közösen megalapította a Mentális Egészség Világszervezetét (WFMH – World Federation of Mental Health), akkoriban kendőzetlenül ezt mondta kollégáinak: „Ha a fajt meg kell szabadítani a jó és a gonosz bénító terhetől, akkor a pszichiátereknek kell vállalniuk az alapvető felelősséget.”⁷

Chisholm kijelentésére reagálva, Samuel Hamilton, az Amerikai Közegészségügyi Szolgálat tanácsadója, az Amerikai Pszichiátriai Társaság (APA) hivatalba lépő elnöke, egy „régí profétához” hasonlította Chisholmot, aki bemutatja az „új Jeruzsálemet», amelyben mindannyian élni fognak.”⁸

Rees szemérmetlenül nyíltan jelentette ki: „A közéletnek, a politikának és az iparnak egyaránt benne kell lennie a (pszichiátria) befolyási körében. ... Ha be akarunk szivárogni más emberek szakmai és társadalmi tevékenységeibe, azt hiszem, a totalitárius példát kell követnünk, és meg kell szerveznünk valamilyen ötödik hadoszlopféle diverzáns tevékenységet! ... Legyünk tehát mindannyian nagy titokban egy »ötödik hadoszlop«!” Rees úgy tartotta, hogy a jog és az orvostudomány a „két legnehezebben megtámadható terület.”⁹

És támadást is indítottak, azzal az eredménnyel, hogy ma a befolyásuknak köszönhetően a rendszer folyton csődöt mond. Most a rendszeren belül dolgozó sok lelkiismeretes, szorgalmas és egyre elkeseredettebb emberen van a sor, hogy felismerjék ezt, és megszabaduljanak ezektől a kártékony betolakodóktól.

Ezzel a jelentéssel, remélhetőleg, segíteni fogunk Önnek megérteni, hogyan is történt ez. Megmutatjuk, hogy a pszichiátria ideológiái és tevékenységei miként járultak hozzá a bűnözők rehabilitációjának ma tapasztalt kudarcához és az egyre növekvő bűnözési rátához.

Végül javaslatot teszünk ezeknek az irányoknak a megfordítására. Bízunk benne, hogy az információk segíteni fogják a jóakarátú, tisztességes embereket abban, hogy ki tudják javítani ezt a rendszert, amely cserbenhagyja a polgárait. A becsületes dolgozók – mi vagyunk többen – nem kevesebbet érdemelnek.

Öszinte tisztelettel:

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'Jan Eastgate'.

Jan Eastgate, Elnök,
Nemzetközi Állampolgári
Bizottság az Emberi Jogokért

FONTOS TÉNYEK

1 A pszichiátria és a pszichológia befolyása a tárgyalóteremben kikezdte az igazságszolgáltatás egykoron szilárd alapját: a helyes és a helytelen megkülönböztetését.

2 A pszichiáterek „elmebetegséggel való védekezése”, illetve ennek következményei okozták a legtöbb kárt.

3 Pszichiátriai „szakértők” tanúvallomásait széles körben bírálják, mivel azok az ügyfelek céljait szolgálják.

4 A pszichiátria kudarcot vallott az elmebetegség gyógyításában (az adófizetők költségére több milliárd dollárért), és ezért többé nem lenne szabad elfogadni őket szaktekintélyként a bíróságokon.

*A személyes felelősség visszautasításával,
a jó és rossz fogalmának elvetésével;
a pszichiátria és a pszichológia elferdítette
az igazságszolgáltatási rendszert.*

ELSŐ FEJEZET

A jogrend összeomlása

Mark Twain, a híres 19. századi humorista és író mondta: „Az őrültség határozottan terjed a világban, a bűnözés pedig visszaszorul... Korábban, ha valaki megölt egy embert, fennállt a lehetőség, hogy a tettes őrült volt; de ha most... megölnék valakit, az bizonyítékként szolgál arra, hogy az illető elmebeteg.”

Valamikor az volt az elképzelés, hogy a személy felelős a saját tetteiért. Ez az elképzelés úgy kihalt, mint a dinoszauruszok.

Vegyük a kiváló T. Brook Howard, Virginia állambeli ügyvéd esetét, mint nagyon hétköznapi forgatókönyvet. Ügyfele bevallotta, hogy elrabolt egy 30 éves nőt, túszként fogva tartotta kilenc órán át, és eközben többször megerőszakolta.

Howard mély meggyőződéssel magyarázta el a bírónak és az esküdtszéknek, hogy amit az áldozat tapasztalt – az emberrablás, a pszichés kínzás és a többszöri nemi erőszak – nem az ügyfele hibája. Ügyfele soha nem akarta azt tenni, amit tett – egyszerűen csak képtelen volt megállni. „Ellenállhatatlan késztetést” érzett, és mivel „késztetése” áldozata, ezért nem felelős a tetteiért.

Egy pszichiáternek az „ördög késztetett rá, hogy ez tegyem” tanúvallomása alapján az erőszaktevőt felmentették.

Ha a bűnözők el tudják kerülni a tetteik következményeit, akkor visszaélnek az igazságszolgáltatás alapelveivel, és akkor elpusztítják a társadalom egyetlen önvédelmi eszközét. És ez a lényege annak, ahogy az igazságszolgáltatást elferdítik.

Thomas Szasz, a pszichiátria nyugalmazott professzora, *The Myth of Mental Illness (A mentális betegség mítosza)* című könyvében tántoríthatatlan a következő pontban: „A pszichiátriai szempontok be-

vezetése a büntetőjog alkalmazásába – például az elmebetegségre hivatkozás és az ilyen döntés, mentális alkalmatlanság diagnózissal kerülni a bíróság elé – megrontja a jogrendet, és áldozattá teszi azokat az embereket, akiknek érdekében állítólag alkalmazzák.”¹⁰

Elmebetegséggel való védekezés

Noha az elmebetegséggel történő védekezés a bírósági tárgyalások alig 2%-ában kerül beje-

lentésre, ez az egyik legellentmondásosabb és leghevesebben vitatott téma az amerikai és brit büntetőjogban. Francis Allen professzor a következőt mondta erről: „A bűnöző felelősségének problémája több figyelmet keltett és több ellentmondást okozott, mint bármely más kérdés a dologi büntetőjogban.”¹¹

■ Noha azt jelentik, hogy használják az elmebetegséggel való védekezést, Dr. Margaret Hagen Ph.D., a Boston Egyetem Pszichológia és Jog tanszéké-

„Noha a pszichiátria a tudomány köntösébe öltözteti magát és megpróbálja befolyásolni azokat a szabványokat, melyek szerint eldöntjük a bűnözői felelősséget, diagnózisaiiban ritka a szigorú megbízhatóság.”

– Ralph Adam Fine, esküdtszéki bíró,
A bűnös megmenekülése szerzője

„Miért ne dobnánk fel egyszerűen aprópénzt, vagy miért ne húznánk kártyalapot? Miért nem kötjük be a szemünket és választunk úgy, hogy nem tudjuk megkülönböztetni a pácienseket? Nem valószínű, hogy ez [a diagnózis] ártana a pontossági arálynak, ami állandóan egyharmadnál kevesebbszer helyes...”

– Dr. Margaret Hagen, Ph.D., *Bírósági cédlák, A pszichiátriai szakvélemény csalása és az amerikai igazságszolgáltatás megerősökölása* (1997) szerzője

nek oktatója azt mondja, hogy kevesebb, mint 1%-ban ez attól függ, mit értünk „elmebetegséggel való védekezés” és mit „siker” alatt: „A statisztikák igazak, ha csak az »elmebetegség miatt nem bűnös« szimpla eseteket nézzük” – mondja. De ha hozzávesszük a „csökkenet szellemi képességet”, amely az ügyészt ráveszi arra, hogy kisebbitse a vádat, és azokat az eseteket, melyekben az állítólagos mentális állapot csökkeneti a büntetés idejét, akkor ez már más képet mutat.¹²

■ Ralph Adam Fine, esküdtszéki bíró azt írja *A bűnös megmenekülése* című írásában: „Noha a pszichiátria a tudomány köntösébe öltözteti magát és megpróbálja befolyásolni azokat a szabványokat, melyek szerint eldöntjük a bűnözői felelősséget, diagnózisaiiban ritka a szigorú megbízhatóság.”¹³

■ Warren Burger főbíró erről még nyomatékosabban nyilatkozik: „Egyetlen olyan törvény sem lehet logikus vagy működőképes, amely olyan tudomány szakkifejezéseitől függ, amelynek tagjai jelentős nézeteltérés-

ben vannak egymással abban, hogy mit jelentenek azok a szakkifejezések.”¹⁴

■ 1981-ben Jeffery Harris, az amerikai főállamügyészség Erőszakos Bűncselekmények Elleni Egységének ügyvezető igazgatója ezt az észrevételt tette: „Számomra megdöbentő az, hogy ahány tárgyalásról csak hallottam, a védő pszichiáter mindig azt mondta a vádlottra, hogy elmebeteg, a vádat képviselő pszichiáter pedig mindig azt, hogy épelméjű. Folyton ez történt, az esetek 100%-ában, jóval meghaladva a nagy számok törvényét. Meg kell kérdeznünk magunktól: Mi folyik itt? Az elmebetegséggel való védekezést úgy használják, mint egy futball-labdát... és őszintén szólva, jobb lenne a Központi Színész-elosztót hívni, ha »pszichiáter elmeszakértői tanúvalomást« akarunk egy bűnügyi tárgyaláson.”¹⁵

■ Szasz professzor hozzáteszi: „Nem valószínű, hogy bármely törvényi bíróság tolerálná a toxikológusokat, ha az egyik nagy mennyiségű arzént találna a halott testben, a másik pedig nem találna ugyanazon

„A pszichiátriai szempontok bevezetése a büntetőjog alkalmazásába – például az elmebetegségre való hivatkozás és az ilyen döntés; mentális alkalmatlanság diagnózisával kerülni a bíróság elé – megrontja a jogrendet, és áldozattá teszi azokat, akiknek érdekében állítólag alkalmazzák.”

– Thomas Szasz, a pszichiátria nyugalmazott professzora

vizsgálat során. Sajnos ez eléggé hétköznapi kép, ami a pszichiátriai találmányokat illeti.”¹⁶

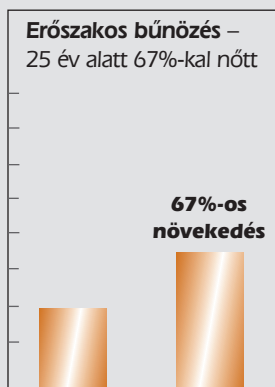
■ Dr. Hagen, a Bírósági cédlák, *A pszichiátriai szakvélemény csalása és az amerikai igazságszolgáltatás megerőszkolása* című könyvek szerzője: „Miért ne dobnánk fel egyszerűen aprópénzt, vagy miért ne húznánk kártyalapot? Miért nem kötjük be a szemünket és választunk úgy, hogy nem tudjuk megkülönböztetni a pácienseket? Nem valószínű, hogy ez [a diagnózis] ártana a pontossági arálynak, ami állandóan egyharmadnál kevesebbszer helyes... Nem létezik pszichológiai gyógymód arra a vágyra, hogy asszonyt verjenek, hogy megerőszkolják és megöljék őket. Az az elképzelés, hogy ez [a pszichológia] akár csak

színlelni tudna ilyen képességet, nevetséges...”¹⁷

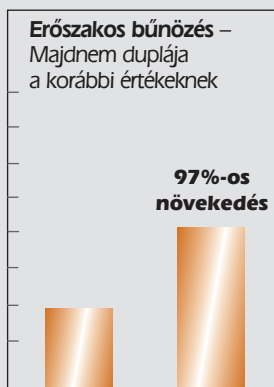
Tekintettel az ilyen kimagaslóan jó ítélőképességre, hogyan lehetséges az, hogy a pszichiátria képtelen helyzetével találkozunk – amely állította, hogy képes arra (bőséges kormányzati pénzeket kapott), hogy foglalkozzon vele, kezelje és meggyógyítsa az elmebetegséget a társadalmunkban – amikor bejönnek a bíróságokra, és tanúsítják, hogy fel kell mentenünk a bűnözőket, mivel elmebetegek? Nem csak azt bizonyították kétségtelenül, hogy képtelenek meggyógyítani az elmebetegséget, de eredménytelenségüket még rá is merik erőszakolni egy olyan közösségre, amely már amúgy is tántorog a bűntámadása miatt.

A TÖRVÉNY ALÁÁSA

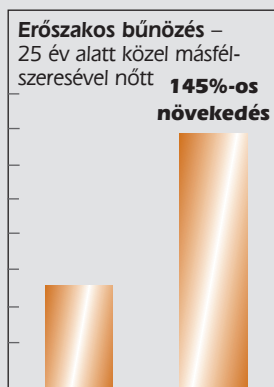
A bűnözés és az erőszak szárnyalása

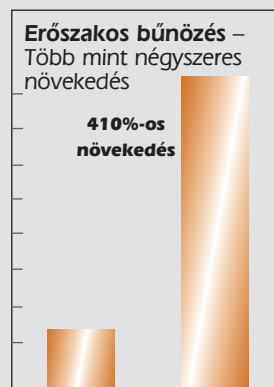
1975 2000
EGYESÜLT ÁLLAMOK

1975 2000
FRANCIAORSZÁG

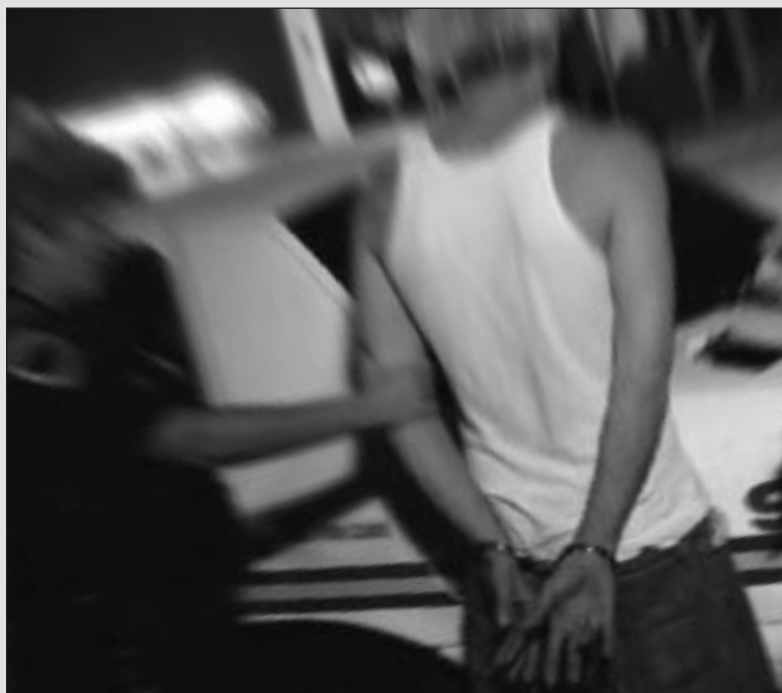

1975 2000
ANGLIA

1975 2000
SPANYOLORSZÁG

A pszichiátria egyre nagyobb befolyása a büntetőjogban mindössze a bűnözésben hozott nemzetközi fellendüléseket. Annak ellenére, hogy a pszichiáterek képtelenek előrejelezni a bűnözők potenciális veszélyességét, vagy rehabilitálni őket, tanúsítani fogják ezt a legtöbbet ígérő javára, kijelentve, hogy az elkövetők nem felelősek tetteikért, hanem kitalált mentális zavarok „áldozatai”. Ennek eredményeként növekszik a bűnözés, mivel a törvényt áthágókat visszateszik az utcára, hogy megátalkodottan és büntetlenül még több pusztítást szítsanak.

A vég kezdete

Benjamin Rush

Az „amerikai pszichiátria atyja”, Benjamin Rush 1812-ben azt állította *Az elmebetegségek orvosi vizsgálata és megfigyelése* című írásában, hogy a bűn egy gyógyítható betegség. Ennek a betegségnek tüneteként tekintve a gyilkosságot és lopást, arra törekedett, hogy az elkövetőket helyezzék át a rendőrök felügyelete alól a pszichiátrekére.¹⁸ Ezt megelőzően az elmebetegséggel való védekezés jogi, nem pedig „orvosi” döntés volt.

1843: A McNaughton esete volt az első híres jogi tesztje az elmebetegségnek. Az angol Daniel McNaughton lelőtte és

megölte a brit miniszterelnök titkárát, mert azt hitte, a miniszterelnök összeesküvést sző ellene. A bíróság felmentette McNaughtont „elmebetegség miatt”, és az illető élete hátralévő idejére elmeegógyintézetbe került.

1924: Nathan Leopoldot és Richard Loeb-öt, két, gazdag családból származó fiatal amerikaiat azal vádoltak meg, hogy értelmetlenül meggyilkolták egyik fiatalabb társukat. Jelentős pszichiátreket, köztük William Alanson White-ot, az Amerikai Pszichiátriai Társaság (APA) elnökét fogadták fel a családok, hogy magyarázatot adjanak az elkövetők elmeállapotára. Dr. White tanúsította, hogy a fiúk vérengző

viselkedése „a tudatos eszményképeikkel ellentétes, de bizonyos furcsa, tudattalan erőfeszítések kifejeződésének terméke, amelyek tisztázatlan okból legyőzték a kontrolljukat.” Soha nem kifogásolva ebből a tudomány hiányát, a Columbia Körzet Fellebbviteli Bírósága elfogadta az „ellenállhatatlan készítés” tételét – ami egy olyan készítés, amely „hatálytalaníthatja a józan ész és ítélőképességet, és megsemmisítheti a jó és rossz megítélésének képességét.”¹⁹

Az esetet ugródeszkának használva, Dr. White és az Amerikai Pszichiátriai Társaság (APA) azt javasolta, hogy csatoljanak pszichiátereket minden bünyügyi és fiatalkorúak bíróságához, minden büntető és javító-nevelő intézetbe, hogy semmilyen büntetőnyel kapcsolatban ne szülessen ítélet pszichiátriai jelentés nélkül. Javasolták továbbá, hogy pszichiátriai szakvéleményt kell készíteni minden büntényért elítelt esetében a kiszabadulása, feltételes szabadlábra helyezése, vagy egy másik intézetbe való áthelyezése előtt. Ennek és az 1900-as évek eleji „mentálhigiénés” (később mentális egészségnek nevezik) mozgalomnak volt a következője az, hogy pszichiátriai osztályokat létesítettek a fiatalkorúak bíróságain és a börtönökben.

Judge Bazelon

Bazelon bíró „...sikerrel deformálta a szabadságot a kriminológia és pszichiátria látszólagos reformjával. Egy olyan vállalkozást reformált, amelynek értékét igen rosszul ítélte meg, részben azzal, hogy jónak képzelte, pedig gonosz, és részben azzal, hogy azt hitte, új felfedezéseken alapul, pedig valójában régi csaláson.”

– Thomas Szasz, a pszichiátria nyugalmazott professzora, *a Pszichiátriai rabszolgaság* (1977) szerzője

1954: A fordulópont jellegű Durham-határozat szilárdan a bírósági rendszerbe illesztette a pszichiátriát és példát állított a világ többi része számára. 1951. július 13-án Monte Durham-et, egy 23 éves férfit, akinek hosszú bűnözői és pszichiátriai előtörténete volt, bíróság elé állítottak és elítélték betörésért annak ellenére, hogy ragaszkodott

Clarence Darrow pszichiátriai „szakértő” tanúskodását használták fel 1924-ben, hogy sikeresen kimagyarázzák: Leopold és Loeb (alábbi képen) beismerő tanúvallomást nyújtó gyilkosok nem voltak felelősek tetteikért.

ahhoz, hogy nem bűnös, mert elmebeteg. A David Bazelon elnökletével működő Fellebbviteli Bíróság Washingtonban felülbírálta ezt a döntést azon az alapon, hogy „a vádlott büntetőjogilag nem felelős, ha törvényellenes tette mentális betegség vagy zavar következménye volt.” Az, hogy Bazelon volt az a bírósági elnök, aki kirekesztette a jó és rossz problémáját, és tágra nyitotta a pszichiátria számára a bíróságokra vezető kaput, nem volt véletlen. Ő maga éppen pszichoanalízisben részesült.²⁰

1957: Abe Fortas, aki jelenleg bíróság által kinevezett védőügyvéd (később az USA Legfelsőbb Bíróságának tagja), összegyűjtötte Durham-nek a következőképpen szóló döntésének hatását: „... [A] jog elismerte a modern pszichiátriát... Ez azért fontos, mert ez egy oklevél, egy alaptörvény a pszichiátria részére, és egy korlátozott társas viszony felajánlása a büntetőjog és a pszichiátria között.”²¹

1966: Bazelon egy másik ítélete megalapozta „a mentális beteg jogát a megfelelő kezelésre” és „a megfelelő kezelés... a legkevésbé korlátozó lehetőségek szerinti kezelést jelentette.”²² A pszichiáterek

ezt úgy értelmezték, mint a jogot a kényszerkezelésre.²³ Szasz professzor rámutat: nem meglepő, hogy Bazelon a pszichiátria „nagyon kitüntetett hőségé” vált, az APA-tól dicsérő oklevelet és kitüntetést is kapva. Bazelon volt „az egyik legjelentősebb szószólója a gondozásnak és a gyógyításnak álcázott pszichiátriai kényszernek. Ő sikerrel deformálta a szabadságot a kriminológia és pszichiátria látszólagos reformjával. Egy olyan vállalkozást reformált, amelynek értékét igen rosszul ítélte meg, részben azzal, hogy jónak képzelte, pedig gonosz, és részben azzal, hogy azt hitte, új felfedezéseken alapul, pedig valójában régi csaláson.”²⁴

Napjaink: a pszichiátriai „szakértők” dollárok ezreit keresik meg naponta azzal, hogy tanúskodnak bárki mellett, aki hajlandó aláírni a számlát.

Nathan Leopold és Richard Loeb

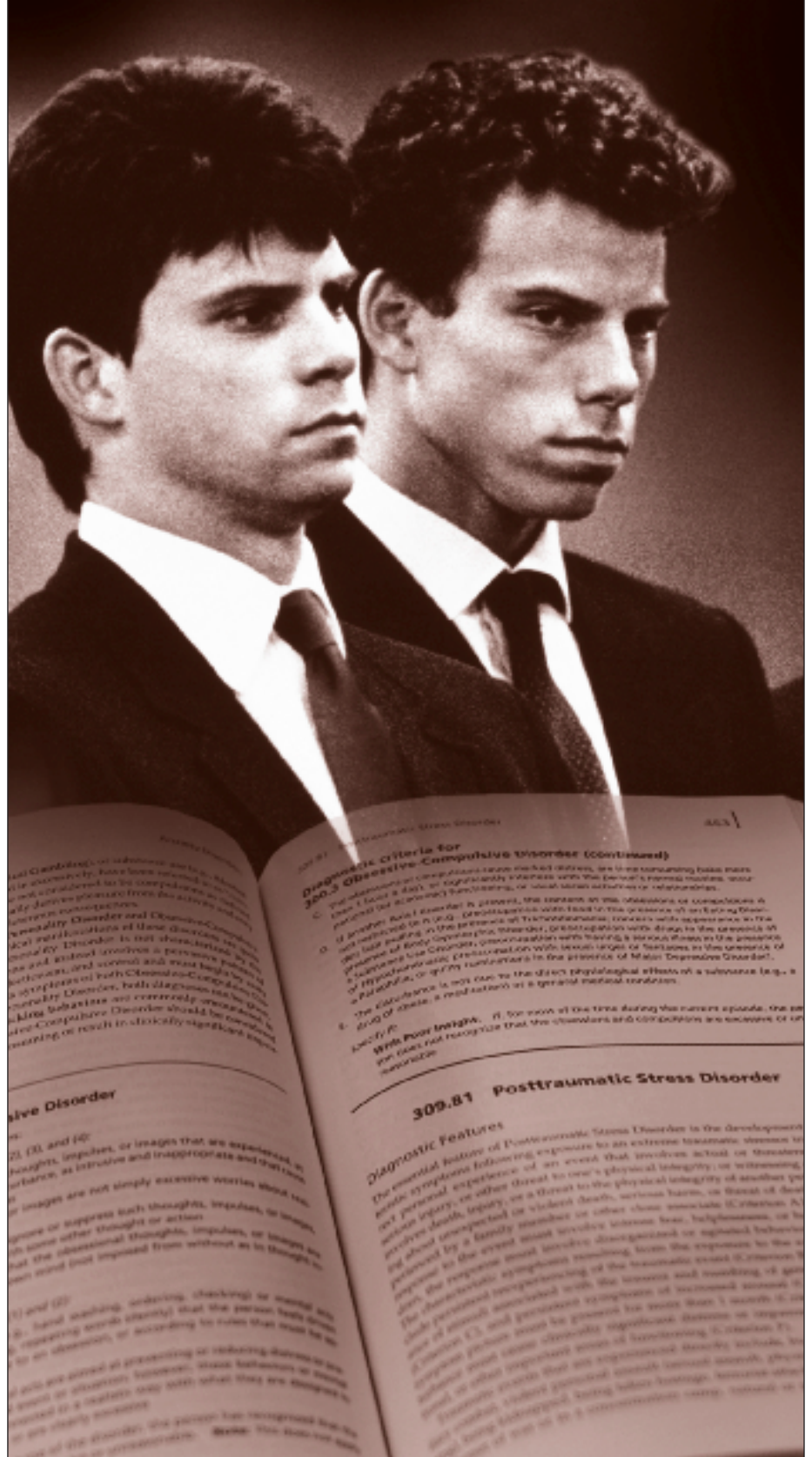
FONTOS TÉNYEK

I A DSM-IV szerint, amikor az abban szereplő mentális rendellenességek leírásait „bíróági célokra használják fel, jelentős kockázata van annak, hogy a diagnosztikai információt rosszul fogják felhasználni, és félre fogják érteni.”

2 A DSM-et használó pszichiátria olyan irányba befolyásolta az igazságszolgáltatást, hogy az a bűnözőket védelmezze ahelyett, hogy a társadalmat védné meg a bűnözőktől. Az APA és más országok pszichiátriai társaságai ölbe tett kézzel nézik és nem tesznek semmit.

3 Egy, az ausztrál bírói kar körében végzett felmérés a szakértő tanúkkal kapcsolatos nézetekről azt találta, hogy a bírák körében nagyfokú bizalmatlanság mutatkozik a pszichiátria, mint bírósági eszköz iránt.

4 Egy pszichológus által készített 1988-as dolgozat szerint „a tanulmányok azt mutatják, hogy a szakértő klinikai orvosok valójában nem készítenek pontosabb klinikai értékeléseket, mint a laikusok.”

A védelem tanújaként vallomást tévő pszichológusok azt állították, hogy a Menendez testvérek (akiket aztán később elítélték) „tanult tehetetlenség”-ben szenvedtek, amikor vadászpuskával lőttek szüleikre.

MÁSODIK FEJEZET

A megtévesztés tudománya

A *Northwestern Law Review* egyik 1962-ben megjelent cikkében Alfred Baur pszichiáter egy olyan esetet idézett fel, ahol a kórháza három hónapos megfigyelésre fogadott egy beteget a tárgyalása előtt. Baur és két kollégája arra jutott, hogy az illetőnek „nincs mentális zavara.” A bíróság viszont kijelölt két magánpszichiátert, hogy adjanak szakvéleményt. A vizsgálat után az egyik kijelentette, hogy a páciens paranoid skizofrén. A másik azt mondta, hogy az illető csak paranoid állapotban van. Elérkezett a tárgyalás, és a két kórházi pszichiáter tanúsította, hogy a páciens nem elmebeteg, miközben a két, bíróság által kijelölt pszichiáter kitartott amellett, hogy az.

Ennek a nevenséges helyzetnek a csattanója, ahogy Baur közli: „a bíróság ezért a férfit »ártatlannak találta elmebetegség miatt« és »továbbra is elmebetegnek«

tartja, és abba a kórházba utalta, amelyik épp akkor tanúsította, hogy az illetőnél nem találtak mentális rendellenességet.”²⁵

1994-ben egy összezavarodott világ figyelt két kaliforniai bíróságot, amint reménytelenül holtpontra jutottak Erik és Lyle Menendez tárgyalásain. Ezek a felnőtt korú testvérek brutális módon megölték a szüleiket a család 4 millió dolláros otthonában. Pszichiáterek, pszichológusok és terapeuták csapatát szerződttették a védelmük felépítésére. Anne Tyler, Utah állambeli pszichológus tanúsította, hogy a fiúk „tanult tehetetlenségben” szenvednek az erős, ismételt bántalmazás következtében. Egy másik pszichológus, John Wilson azt állította, hogy a fiúknak „poszttraumatikus stressz-zavara” van.

Az egyik esküdt megjegyezte: „Úgy hiszem, a közvélemény azt hiszi, csak egy rakás idiótából áll az esküdtszék.” Tehát mi az, ami megnyomorította a két, tizenkét férfiből és nőből álló csoportot? Az, hogy nem volt két olyan pszichiáter, aki egyet tudott volna érteni a fiúk mentális diagnózisában, és abban a pszichiátriai véleményben, hogy a bűnözés megbocsátható.

Két tárgyalás után a fiúkat elítélték, de a kérdések folytatódtak a pszichiáterek és pszichológusok szerepéről a bíróságainkon. Egy Margaret Carlson által a *TIME*-ban publikált esszé szerint: „Korunk

győztes taktikájává a viktimológia vált. A Menendez ügyben annyira túlfeszítették a törvényt, hogy egy »esztelen« hit abban, hogy az illető komoly veszélyben van – amit épelméjű ember nem táplálna – elég alapot jelenthet az önvédelemre. Mennyire került távol a jót a rossztól megkülönböztető társadalom-

tól az, amelyik mindent megért, és nem büntet semmit?”²⁶

A válasz G. Brock Chisholm, a Mentális Egészség Világszervezetének társ-alapítója által a pszichiátria számára kitűzött célban rejlik – vagyis a terápia célja a jó és a rossz fogalmának az eltávolítása –, és abban, ami ezt támogatja: az Amerika Pszichiátriai Társaságnak a *Mentális zavarok diagnosztikai és statisztikai kézikönyve* (DSM) és a *Betegségek Nemzetközi Osztályozása* című könyv mentális rendellenességek szakasza.

„Eltérően az orvosi diagnózisoktól, melyek egy valószínű okot, megfelelő kezelést és várható prognózist fejeznek ki, a DSM-IV-ben (és az ICD-10-ben) felsorolt rendellenességek olyan kifejezések, amelyek egyetemes

„Ha a *DSM-IV* kategóriáit, kritériumait és szó szerinti leírásait bírósági célokra használják, komoly a kockázata annak, hogy a diagnosztikai információt rosszul használják és félreértik.”

– *DSM, Amerikai Pszichiátriai Szövetség, 1994*

közmegegyezés útján kerültek bele” – az APA-bizottság tagjainak szavazatai útján –, „és főleg számlázási céllal tervezték őket” – mondja dr. Tana Dineen, kanadai pszichológus.²⁷ Más szóval, nincs köze az objektív tudományhoz.

Ahogy dr. Hagen rámutat: „Nagyon sok módon lehet rosszul művelni a tudományt, és annak a selejtes tudománynak, amely a klinikai pszichológia »tudásának« zömét adja, sikerül mindet megtestesítenie... Jogrendszerünkkel azt közzétették, hogy a klinikai pszichológia egy tudományos szak, hogy elméletei és módszertana a megfontolt tudományé, a jogrendszerünk pedig elhitte. A klinikai pszichológia »tudományának« siralmas állapotát látva ez valóban hihetetlen.”²⁸

Az ausztrál bírósági testület körében végzett felmérésben arról, hogy mi a véleményük a „szakértőkről”, Dr. Ian Freckelton, az ország egyik vezető orvosi-jogi szakembere széles körben terjedő bizalmi válságot talált a pszichiátria törvényszéki eszközként való használatával kapcsolatban.²⁹ A bírók „úgy gondolják, hogy ez egy ostoba tudomány” – mondta, megemlítve, hogy óva intenek a bíróságokon való használatától.

Maga a DSM-IV is azt mondja: „Ha a DSM-IV kategóriáit, kritériumait és szó szerinti leírásait bírósági célokra használják, komoly a kockázata annak, hogy a diagnosztikai információt rosszul használják és félreértik.” És „nem elegendő jogi célokra megállapítani valamilyen »mentális zavar«, »mentális képtelenség« vagy »mentális fogyatékoság« létezését a kompetencia, bűnügyi felelősség vagy képesség területén.”

A tanulmányok azt mutatják, hogy a pszichiáterek és a pszichológusok nem végeznek a laikusoknál helyesebb klinikai értékeléseket.³⁰ Tekintsük meg Vincent Gigante, egy New York-i bűnöző család főnökének az ügyét, akit szélhámosság és emberölésre tervezett összeesküvés miatt ítélték el. Több mint 30 évig mentális betegséget színélve, a gengszter 22-szer ment kórházi kezelésre. Valahányszor tárgyalásra ment, egy pszichiáterekből álló csapatot fogadott fel, hogy tanúsítsák: „paranoid skizofréniában,

demenciában és Alzheimer-kórban szenved.” 2003-ban Gigante végül bevallotta, hogy csalt és tudatosan – könnyedén – félrevezette a legjobban fizetett pszichiátereket.³¹

Ha elképzeljük, hogy a „mentális betegségek” az elmebetegséggel való védekezés segítségével felmentik az illetőket bűneik vétké alól (pl. a „pirománia rendellenesség” a gyújtogatót; a „pedofília rendellenesség” a gyermekeket molesztálókat), és teljességgel kitalált állapotokat hoznak létre az ártatlanok elítélésére (pl. a páciensekkel képzelt gyerekkori bántalmazás emlékeit hitetik el, hogy ezzel vádolják meg szüleiket; másokat a kitalált „elfojtott emlék” tünetcsoport címszó alatt), akkor látjuk, hogy a társadalom tényleg bajban van. És ha a bűnözőket felmentik, mivel a pszichiáterek megesküsznek arra, hogy elmebetegek, csak azért, hogy pszichiátriai intézetbe küldjék őket, hogy erőszakos őrültségüket drogokkal súlyosbítsák, akkor Dr. Rees és Dr. Chisholm – a Mentális Egészség Világszervezetének táralapítói – totális Bátor új világa, amely mentes az erkölcsi kööttségektől, megvalósult.

1884-ben a New York-i Fellebbviteli Bíróság megállapította, hogy „tizenkét, józan ésszel és hétköznapi tapasztalattal megáldott esküdt” saját magára hagyatva si-

keresebb, mint olyan felfogadott szakértők segítségével, „akiknek véleményét mindig elferdíti a vágy, hogy előmozdítsák azt az ügyet, amelynek szolgálatára elszegődtek.”³² Azóta hosszú és jól megalapozott hagyomány a pszichiátereknél és pszichológusoknál, hogy egészen addig a pontig árulják magukat az ügyvédeknek, ahol „az igazság, a teljes igazság és csakis az igazság keresését” odaadják értelmetlen adatok, félelmetesen kidolgozott elméletek és fantasztikus találgatások halmáért. A bíróságok visszhangzanak az olyan bonyolult, rendszerezett, zsargonnal teli, komolyan hangzó megtévesztésektől, melyek teljes mértékben kiérdemlik azt a megvető címkét, amit maguk a bírósági ügyvédek használnak: „selejtes tudomány.”³³

Ám a bírósági tárgyalásokon, az ítélethozatalban, a próbaidős meghallgatásokon továbbra is kikérik a pszichiáterek véleményét. És sajnálatra méltó módon ezeket a véleményeket figyelembe is veszik.

„Jogrendszerünkkel azt közzétették, hogy a klinikai pszichológia egy tudományos szak, hogy elméletei és módszertana a megfontolt tudományé, a jogrendszerünk pedig elhitte. A klinikai pszichológia »tudományának« siralmas állapotát látva ez valóban hihetetlen.”

– Dr. Margaret Hagen, PhD

HAZUGSÁGOK A BÍRÓSÁGON

Kifogások gyártása

Az *Áldozatok gyártása* című könyvében Dr. Tana Dineen, kanadai pszichológus a következő példákon mutatja meg, hogyan fizetnek meg pszichológusokat és pszichiátereket azért, hogy betegségként mutassák be a bűnöző viselkedést. (A zárójelben szereplő számok a *DSM-IV*-ben szereplő osztályozási kódot jelzik.)

■ **Telefon-trágárság (302.90):** Egy pszichiáter azzal érvelt, hogy Richard Berendzen, akit lemondattak az Amerika Egyetem elnöki posztjáról miután obszcn telefonhívásokat folytatott, paraphiliában (perverz szexuális viselkedés) szenved.

■ **Alvajárási zavar (307.46):** Ezt a diagnózist sikerrel alkalmazták az 1980-as években egy kanadai férfi védelmére, akit azzal vádoltak, hogy meggyilkolta a felesége szüleit, miután az éjszaka közepén 15 mérföldet vezetett Torontón keresztül, hogy elkövesse tettét.

■ **Somatoform zavar (330.81):** Egy kanadai egyetemi professzort arra ítélték, hogy felnőtt lányának fizessen havi 1500 dollárt egészen a saját nyugdíjba vonulásáig, mivel a lány nem képes a munkára egy rendellenesség következtében, ami miatt a fizikai rokkantságára összpontosít.

Nem minden bizarr pszichiátriai érvnek sikerült bekerülnie a *DSM*-be, a tárgyalásokon mégis számításba veszik őket. Például:

■ **Clerambault-Kandinsky szindróma:** Egy pszichológus tanúsította, hogy New York állam egyik főbírája, akit azzal vádoltak, hogy volt szeretőjét azzal zsarolta és fenyegette, hogy elrabolja tizenéves lányát, „a CKS előrehaladott tüneteit mutatja,” úgy írva le ezt, mint ellenállhatatlan szerelmet vagy „erotomániát.”

■ **Kulturális pszichózis:** Milwaukee-ban egy védőügyvéd azzal érvelt, hogy egy lány, akit azzal vádoltak, hogy egy borkabát miatti vita során lelőtt és megölt egy másik lányt, „kulturális pszichózisban” szenved, és ezért gondolta azt, hogy a problémákat fegyverrel kell megoldani.

■ **Megszállott rajongás szindróma:** először Park Elliot Dietz pszichiáter hívta segítségül 1992-ben, hogy megvédje Robert Bardót, aki meggyilkolta Rebecca Schaeffer színésznőt.

■ **Elfújta a szél szindróma:** a film után nevezték el, és arra használták a nemi erőszak szakértői, hogy megmagyarázzák, miért hiszik az erőszakot elkövetők, hogy a szexnek spontánnak kell lennie, és azután kell bekövetkeznie, hogy némi ellenállás van a nő részéről.

■ **SuperJock szindróma:** részét képezte az O.J. Simpson-ügy tárgyalásának. Dr. Susan Forward hozta létre, aki Simpson meggyilkolt feleségét, Nicole-t kezelte. Az elmélet az, hogy az atléták, főleg a szupersztárok, valószínűleg hajlamosak az erőszakra, ha frusztráltak.

■ **Könyvelési szorongás:** 2003-ban egy norvég pszichológus azt állította, hogy „könyvelés-szorongásban” szenved, hogy megmagyarázza, miért sértette meg a pénzügyi és adózási törvényeket.

■ **Erkölcsei elmebaj:** 1998-ban egy Missouri állambeli pszichiátert, William Cone-t, 133 évi börtönre ítélték, mert szexuálisan és deviáns módon letámadta két páciensét. Cone azt állította, hogy „erkölcsi elmebajban” szenved, ami miatt „megszállott módon belefeledkezik a munkájába, hatalmába és a tökéletességbe...”³⁴

Ez magyarázatot adhat arra, hogy 1995-ben Duncan Scott, Új Mexikó

állam szenátora miért javasolt módosítást a pszichiáterek és pszichológusok engedélyében, amely így hangzott:

„Amikor egy pszichológus vagy pszichiáter tanúskodik egy vádlott alkalmassági meghallgatásán, a pszichológusnak vagy pszichiáternek egy csúcsos süveget kell viselnie, amely nem kevesebb, mint 60 cm hosszú. A süveg felületére csillagokat és villámokat kell nyomtatni. Továbbá, a pszichológusnak vagy pszichiáternek fel kell vennie egy fehér szakállat, amely legalább 45 cm hosszú, és úgy kell központoznia döntő elemekkel a tanúvallomását, hogy a levegőbe bökőd egy varázspálcával.”³⁵

A módosítást a Szenátus elfogadta, de elvetette Új Mexikó Képviselőháza.

Komolyabb megjegyzés az, amit Dr. Thomas Szasz tesz: „A bűnök olyan tettek, amiket elkövetnek. A betegségek biológiai folyamatok, melyek a testben történnek. A két fogalom összekeverése azzal, hogy az általunk helytelenített viselkedést betegségként definiáljuk, végtelen forrásává válik a zűrzavarnak és korrupciónak.”³⁶

„Az O.J. Simpson ügy tárgyalása során az ügyész a »Superjock szindróma« elméletet használta fel, ami abból állt, hogy egy pszichológus szerint az atléták, főleg a szupersztárok, hajlamosak az erőszakra, ha frusztráltak.”

FONTOS TÉNYEK

1 Minden egyes újabb kudarccal arra vonatkozóan, hogy a büntetőjogilag elmebetegeket rehabilitálják, a pszichiátria csupán még több pénzt kér „a helyzet komolyságára való tekintettel”.

2 A kaliforniai Javító – Nevelő Szolgálat kutatást végzett számtalan, folyamatban lévő tanácsadó programjának hatékonyságával kapcsolatban, és azt találták, hogy a résztvevők fele visszakérült a börtönbe alig több, mint 3 év szabadlábon töltött idő után.

3 A börtönrabok kezelésének lényeges része az erős pszichotróp drogok adagolása annak ellenére, hogy számos tanulmány megállapítja, hogy az agresszió és az erőszak ezek használatához kötődik.

4 Egy 1979-es gyilkossági tárgyaláson – Estella Smith ellen – az Egyesült Államok legfelsőbb bírósága megállapította: „a jövőbeli bűnözői magatartás ügyében kimondott pszichiátriai tanúsítások elferdítik az adatgyűjtési folyamatot”.

Tanulmányok szerint, azok közül, akik pszichológiai tanácsadást kaptak, 78% kisebb vagy nagyobb mértékben összetűzésbe került a törvénnyel, vagy visszakérült a börtönbe. Valójában több, mint a fele visszakérült a börtönbe.

HARMADIK FEJEZET

A rehabilitáció kudarcai

Egy 1995-ben, a *Los Angeles Times*-ban a fiatalok bűnözéséről megjelent cikkben Vincent Schiraldi, a Fiatalokéval és Bűnügyekkel Foglalkozó Igazságszolgálati Központ alapítója és ügyvezető igazgatója, egy san francisco-i agytröszt, ezt írta: „El kell kezdenünk felelősnek tekinteni az [igazságszolgálati] rendszert. Ha háromból kettő Toyota a gyárból való kiérkezés után egy éven belül lerobbanna, akkor a Toyota tönkremenne. De ha háromból kettő gyerek kijön a fiatalokéval börtönéből és újra elkövet valamit, akkor nagyobb fiatalokéval börtönt építünk.”

Itt az ideje annak, hogy felelősnek tekintsük a büntetőrendszerünkben működő pszichiátereket és pszichológusokat.

Mivel ők az önjelölt „szakértők” az emberi viselkedésnek, a rehabilitáció is az ő dolguk volna. De számukra a börtönök csupán raktárak, ahol azért tartják a férfiakat és nőket, hogy ne ártsanak többet a társadalomnak. A rehabilitáció munkája – termelő polgárokat állítani elő ezekből a bűnözőkből – olyan munka, amit nagyon drágán vállalt magára a pszichiátria.

És ahogy az már lenni szokott, a látványos kudarc ellenére a válaszuk az, hogy még több pénzt kérnek „a helyzet komolyságára való tekintettel.”

A tények alapos vizsgálata felfedi alkalmatlanságukat:

■ A Kaliforniai Javító – Nevelő Intézet egy hosszútávú kutatása, amely a folyamatban lévő tanácsadó program

hatékonyágát vizsgálta az egyik közepesen őrzött börtönben, arra a következtetésre jutott, hogy a három éves feltételes szabadlábra helyezés alatt azoknak a férfiaknak, akik pszichológiai tanácsadást kaptak, a 78%-a kisebb vagy nagyobb mértékben összetűzésbe került a törvénnyel, vagy visszakerült a börtönbe. Végére is, több mint a fele visszakerült a börtönbe.³⁷

A börtönlakók kezelésének fő részét képezi az erős pszichotróp drogok regimentje, amit nem annyira a rehabilitáció érdekében, hanem inkább az irányításuk és büntetésük miatt alkalmaznak.

■ Egy 1975-ös kanadai kutatás, amely a pszichiátriai drogok rabokra gyakorolt hatását vizsgálta, felfedezte, hogy „az erőszakos, agresszív események lényegesen

gyakrabban fordultak elő azoknál a raboknál, akik pszichotróp [elmére ható, pszichiátriai] kezelést kaptak, mint azoknál, akik nem kaptak pszichotróp szereket.”³⁸

■ Egy 1990-es tanulmány megállapította, hogy a pszichiátriai osztályokon előforduló verekedések 50%-a a drogok gerjesztette akathisiához (a-nélkül; kathisia- ülés; képtelenség a nyugton maradásra) köthető, ami egy támadó, erőszakos viselkedést jelentő mellékhatás.³⁹

■ Egy másik tanulmány megállapította, hogy a főbb tranquillánsok (nyugtatók, altatók) közepes-magas dózisa a páciensek felét jóval agresszívebbé tette. A kezelték a következőképpen írták le a szerek hatását: „erőszakos készítés arra, hogy bárkit megtámadjanak, aki a közelükben van”, és hogy meg akarják ölni a „sz...háziakat”.⁴⁰

„A rehabilitáció munkája – termelő polgárokat állítani elő ezekből a bűnözőkből – olyan munka, amit nagyon drágán vállalt magára a pszichiátria. És ahogy az már lenni szokott, a látványos kudarc ellenére a válaszuk az, hogy még több pénzt kérnek »a helyzet komolyságára való tekintettel.«.”

Némely antidepresszánsok
„általánosan elfogadott”
mellékhatásai közé tartozik a
nyugtalanág, szorongás,
idegesség, agresszió, hallucinációk
és deperszonalizáció.

Jeremy Strohmeyer 18 éves és bűnösnek
találták egy 7 éves gyermek meggyilkolá-
sában. Korábban nem volt erőszá-
kosságára példa, egészen addig, amíg
pszichiátriai drogokat nem írtak fel neki.

■ 2000-ben egy svéd tanulmány, amely 47 fia-
talkorú bűnözővel foglalkozott, megállapította, hogy
40%-uk erősen visszaélt egy nyugtatóval – amit úgy
ismertek, mint „félelemoldót” és „randevúgyilkost” –,
ami lehetővé tette számukra az igen erőszakos bűntet-
tek elkövetését.⁴¹

■ A Szelektív Szerotonin Újrafelvétel Gátló (SSRI)
depresszió-oldókat szedők legalább 5%-a „általánosan
elfogadott” mellékhatásoktól szenved, melyek közé
nyugtalanág, szorongás, idegesség, agresszió, hallu-
cinációk és deperszonalizáció tartozik.⁴²

■ Az elítélteknek rendszeresen beadott pszichó-
zisztikus gyógyszerek ugyan ideiglenesen eltompítják
a pszichózist, de hosszú távon biológiaiailag hajlamo-
sabbá teszik őket rá.⁴³

A javító-nevelő kezelés hatékonysága című mű
szerzői megjegyzik: „Az orvosi módszerek a gyakor-
latban alkalmasabbá tehetik a viselkedés kontrol-
lálását a fegyintézetekben, de ezt nem szabad össze-
keverni a bomlasztó viselkedés »gyógyításával.«⁴⁴

Ennek ellenére jelenleg pszichotróp szereket
adnak a bebörtönzött fiatalokúaknak és felnőtteknek.
Ezek a drogok ahelyett, hogy rehabilitálnák a rabokat,
hogy a társadalom termelő tagjaivá válhassanak, még

nehezebbé teszik szá-
mukra a menekülést a
bűnözés lejtőjéről, és erő-
szakos bűnözői viselke-
dést gerjesztenek, amiért
a pszichiátereket kellene
felelőssé tenni.

Ahogy Thomas Szasz
professzor mondja: „A
pszichiátereknek – és
csak a pszichiátereknek –
szakmai kötelességük,

hogy megakadályozzák a mentális betegeket – és csak
a mentális betegeket – abban, hogy ártsanak maguk-
nak és másoknak. Ezért, ha egy személy megöli magát
vagy mást a pszichiátriai gondozás alatt, akkor a
pszichiáterét jogi felelősségre kell vonni polgári vagy
büntetőjogi tekintetben az elhunyt személy halála
miatt.”

BIZONYTALAN ÚT

A veszélyesség előre jelzése?

A mikor 1994-ben életfogytiglanra ítélték egy gyermekgyilkost, Justice Oliphant, a winniepei főbíró egy olyan jelentésből idézett, amelyet jóval a bűntett előtt írt Manitoba törvényszéki pszichiátriai igazgatója. 1989-ben az elkövető veszélyességét előre jelezve, az igazgató ezt írta: „Semmi sem mutatja azt, hogy az illető antiszociális, és a személy nem hajlamos arra sem, hogy agressziót vagy erőszakot fejtessen ki... Úgy érzem, nem jelent fizikai fenyegetést... általában a közönségre... véleményem szerint nem veszélyes.”⁴⁵

Pszichiátriai véleményeknek és elméleteknek nincs helyük az igazságszolgáltatásban.

Miután Justice Oliphant hangosan felolvasta ezt a bíróságnak, így döntött: „Ezt elolvasva, és figyelembe véve azt, ami azóta kitudódott, az észrevételem az, hogy a pszichiátriát egyáltalán nem lehet tudományként jellemezni.”

A tárgyalóteremben eset eset után bizonyítja, hogy a pszichiáterek képtelenek előre jelezni a bűnözők tetteit.⁴⁶

A *Rutgers Law Review* 1976-os cikkében a szerzők, Henry Steadman és Joseph Cocozza arra a következtetésre jutnak, hogy „nincs olyan empirikus bizonyíték, amely alátámasztaná azt az álláspontot, hogy a pszichiátereknek bármilyen szakértelmük lenne a veszélyesség pontos előrejelzésében.”

Terrence Campbell a *Michigan Bar Journal* 1994-ben megjelent cikkében azt írta: „Az a pontosság, amivel a klinikai megítélés előre jelzi a jövőbeli eseményeket, gyakran csak kicsivel jobb, mint a véletlenszerű esély. Az összegyűlt kutatási irodalom

azt mutatja, hogy a veszélyesség előrejelzése 54%-tól 94%-ig terjed, átlagosan kb. 85%.”⁴⁷

Az Amerikai Pszichiátriai Társaság egyik különleges osztálya a következőket ismerte el 1979-ben az USA Legfelsőbb Bíróságának nyújtott tanácsadásában: „Megfigyeltük, hogy a »veszélyesség« sem nem pszichiátriai, sem nem orvosi diagnózis, ehelyett magában foglalja a jogi megítélés és meghatározás kérdéseit, és a társadalmi irányelvek kérdéseit. A pszichiátriai szakértelem a »veszélyesség« előrejelzésében nem megalapozott, és az orvosoknak tartózkodniuk kell »az ilyen

természetű döntésektől.«”⁴⁸

Válaszában a Legfelsőbb Bíróság azt a véleményt adta, hogy „a szakirodalom egyöntetűen azt állapítja meg, hogy az ilyen előrejelzések alapvetően kevésbé megbízhatóak, és hogy a pszichiátriai tanúvallomás és szakértelem nem függ össze az ilyen előrejelzésekkel. Tekintetbe véve ezeket az eredményeket, a jövőbeni bűnözői viselkedés ügyét érintő pszichiátriai tanúvallomás csak eltorzítja a tényfeltárási eljárást.”

2002-ben Kimio Moriyama, a Japán Pszichiátriai Társaság alelnöke azt is elismerte, hogy: „...Az orvostudomány [pszichiátria] számára lehetetlen annak eldöntése, hogy valaki nagy valószínűséggel újra elkövet-e egy bűntényt.”⁴⁹

Az ilyen állítások ellenére a „veszélyesség” fogalmának alkalmazása továbbra is használatban van a bíróságokon az úgynevezett „mentális betegek” kényszerbeszállításakor.

FONTOS TÉNYEK

- 1** A pszichiáterek 10%-a szexuálisan visszaél a betegeivel.
- 2** Egy 2001-ben végzett tanulmány szerint minden huszadik azok közül, akiket szexuálisan bántalmazott a terapeutájuk, kiskorú volt.
- 3** Pszichiáterek és pszichológusok több mint 25 kétes magyarázatot hoztak fel a növekvő szexuális visszaélésekre tagjaik között.
- 4** A pszichiáterek és a pszichológusok aránya az egészségügyi csalásokat, szexuális visszaéléseket és más bűnök elkövetését illetően nagyon nagy.

2002. júniusában Colin Bower pszichiáter, az új-zélandi Otago egyetem pszichológiai tanszéke korábbi vezetőjének fellebbezését elutasította a bíróság, és életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélte, mert megölte a feleségét.

NEGYEDIK FEJEZET

Bűnözés a „szakértők” között

Régi maxima az, hogy ha egy ember büntetlenül akarja megsérteni a törvényt, akkor neki kell a törvénné válnia: egy maxima, amit a pszichiáterek nagyon meg-szívleltek.

Ebben a jelentésben bemutattuk, hogy a pszichiáterek és a pszichológusok hajlandóak arcátlanul elferdíteni a logikát arra tett erőfeszítésükben, hogy igazolást gyártsanak egy egyenrangú társ bűneiért. Végül, leírjuk azokat a tényeket, amelyek demonstrálják, hogy ezeknek a hivatásoknak aránytalanul magas hajlamuk van a bűnözésre. Sok esetben azok, akik a pszichiáterek bűneinek védnökeként léptek fel, később hasonló büntetéseket kaptak bebörtönözve.

Leginkább az sérti az emberek természetes igazságérzetét, valamint a helyessel és helytelennel kapcsolatos megértését, amikor a pszichiáterek azon dolgoznak, hogy még a gyerekek ellen elkövetett bűncselekmények jelentőségét is csökkentse.

Richard Gardner gyermekpszichiáter – akit az 1999-es Washington DC *Insight Magazin* idéz – állítása szerint „a társadalom túlzottan erkölcsös és büntető jellegű reakciói a pedofilokkal szemben... túlságosan durvák, a büntett súlyosságához képest. Gardner javaslatára szerint a pedofília nemzési célokat szolgál.”⁵⁰

Az alábbi statisztikai információ megmutatja, hogy bizony létezik egy ilyen hozzáállás ennek a mesterségnek a körében, ami azt állítja magáról, hogy a mentális egészséggel foglalkozik.

Egy 2001-ben végzett tanulmány alapján a szexuális visszaélés áldozatainak között minden 20 ügyfélből egy kiskorú, és az életkoruk átlagosan 7 év a lányoknál és 12 év a fiúknál.⁵¹ A legfiatalabb szexuálisan molesztált gyermek három éves volt.

A világ 650 000 pszichiátora és pszichológusa közül legalább 10%, azaz 65 000 elismeri, hogy szexuálisan visszaélt a pácienseivel. Néhány tanulmány becslése alapján ez a szám akár 25%-ra is tehető.

Egy 1997-es kanadai tanulmány a pszichiátriáról azt mutatta, hogy abból a 10%-nál többől, akik beismerték, hogy szexuálisan visszaéltak a pácienseikkel, 80% visszaeső elkövető.

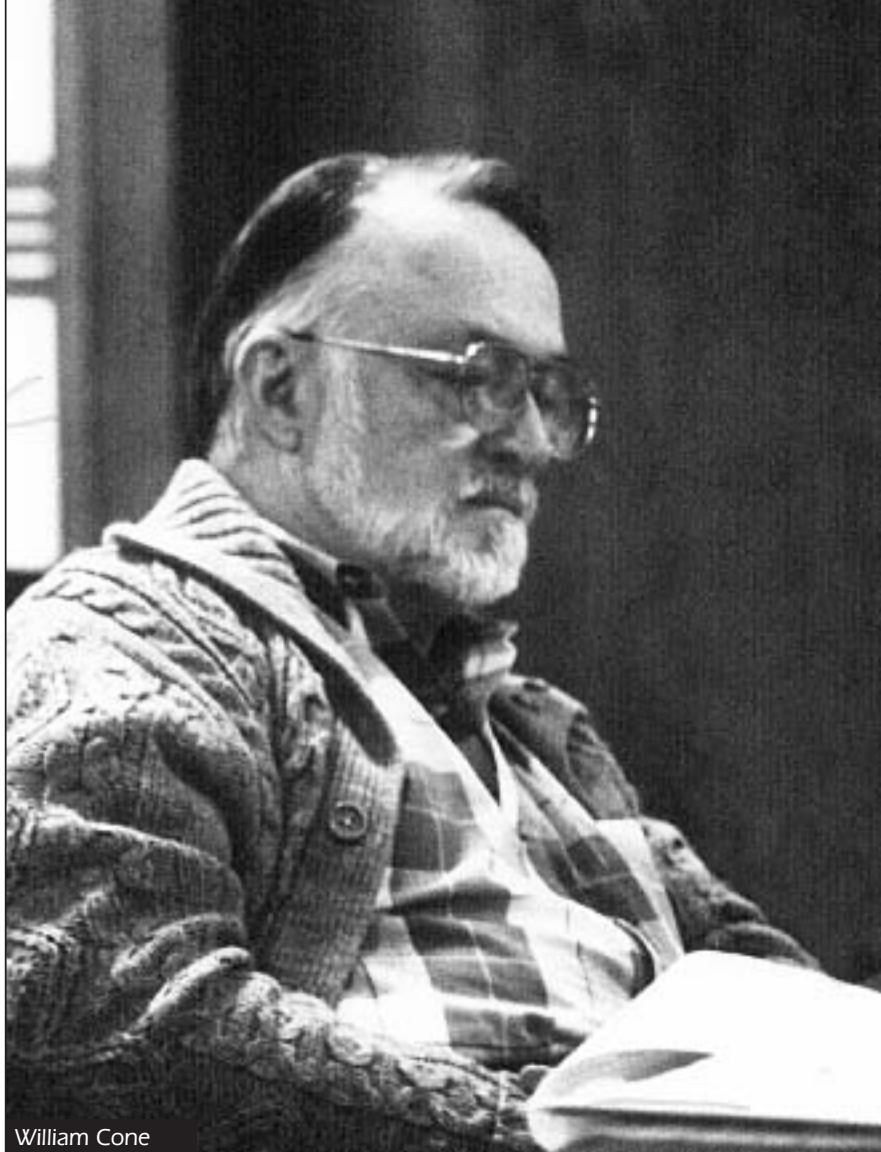
Sokan személyes analízisen vagy pszichoterápián mentek keresztül sikertelen erőfeszítésként arra vonatkozóan, hogy rehabilitálják saját magukat.⁵²

Egy 1999-es, pszichológusok között végzett brit tanulmány során, amely a terapeuta – páciens közötti szexuális érintkezést vizsgálta, 25% közölte, hogy olyan pácienssel kezelt, akinek szexuális viszonya volt egy másik terapeutával.⁵³

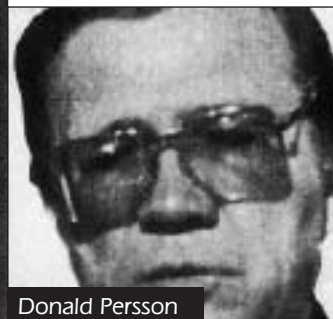
A pszichiátriát és a pszichológiát az a kétes hírnév övezi, hogy tagjaik miatt több mint 25 olyan

A világ 650 000 pszichiátora és pszichológusa közül legalább 10%, azaz 65 000 elismeri, hogy szexuálisan visszaélt a pácienseivel. 65.000 „profi”, akinek a „terápiája” saját beismerése szerint szexuális visszaélés is része.

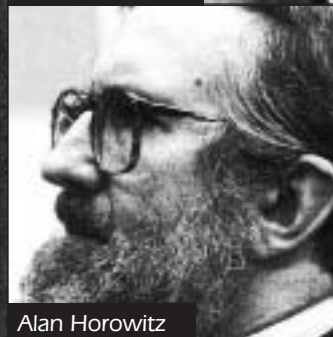
Az ezen a két oldalon
bemutatott
pszichiátereket és psi-
chológusokat összesen
több, mint 165 év
börtönbüntetésre
ítélték, nemi erőszakért
és egyéb bűncselek-
ményekért.

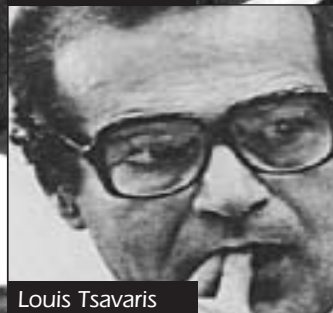
William Cone

Donald Persson

Alan Horowitz

Louis Tsavaris

törvényt alkottak, melyek kifejezetten az egyre gyakoribb szexuális bűntetteket érintik.

A következő felsorolás egy nagyon csekély minta abból, hogy milyen szexuális bűntettekért ítélték el őket.

■ 1992-ben Alan J. Horowitzot, egy New York-i pszichiátert, 10-től 20 évig terjedő börtönbüntetésre ítélték, mert szodómiát követett el három 7 és 9 éves kor közötti fiún, és szexuálisan bántalmazott egy 14 éves lányt. Horowitz azzal védekezett, hogy ő egy „átlagos pedofil.”

■ William Cone Missouri Állambeli pszichiátert 1998-ban 133 év börtönbüntetésre ítélték két nő szexuális zaklatásáért. Cone azt mondta áldozatainak, hogy

túl korán választották el őket a szüleiktől, és „újraszülöcsítésre” van szükségük úgy, hogy szexuális kapcsolatba kerülnek vele.

■ Donald Persson, egy Utah állambeli pszichológus „erkölcsös” személyként írta le magát, amikor 1993-ban 10 éves börtönbüntetésre ítélték egy 12 éves lány megerőszakolásáért.⁵⁴

■ 2002. december 10-én Christopher Allisont, az angol pszichiátert 10 év börtönbüntetésre ítélték, hat páciense megerőszakolásáért és az ellenük elkövetett szexuális visszaélések miatt.⁵⁵

■ 2002. július 4-én Kolathur Unnit, a londoni pszichiátert 18 havi börtönre ítélték, mert egy hipnoterápiás ülésen szexuálisan letámadt egy női

beteget. Már előzményei voltak annak, hogy Unni szexuálisan zaklatott pácienseket, és a hasonló események miatt kihúzták Új-Zéland orvosi névjegyzékéből.⁵⁶

■ 2002. július 24-én Bjarne Skovsager (54) dán pszichológust 6 év börtönre ítélték el, többszörös és súlyos szexuális visszaélései miatt, beleértve a szodómiát és azt a szemérmetlen kitárulkozást, amit három 7 és 11 év közötti fiú ellen követett el. Skovsagert arra utasították, hogy fizessen kártalanítást minden egyes fiúnak. Az ítéletet kimondó bírót ezt mondta: „Bizalmi kapcsolatban állt a családdal, akiket aztán rendszeresen és súlyosan kihasználta...”⁵⁷

Az egyesült államokbeli Medicaid és Medicare biztosítási csálásokkal kapcsolatos tanulmány szerint 1977 és 1995 között, különösen New Yorkban, a pszichiátereknek volt a legrosszabb háttérük az összes orvosi szakma között.⁵⁸

Most pedig jöjjenek a csálás és gyilkosság miatti ítéletek:

■ 1998-ban Omar Sabadia dél-afrikai pszichiátert 65 év börtönbüntetésre ítélték el, mert megölte a feleségét, hogy felvehesse a 600 000 dolláros életbiztosítását, miután ő a saját pénzét játékokon elvesztette. A gyilkosságot az egyik páciensén keresztül intézte el.⁵⁹

■ Robert C. Showalter, Virginia állambeli pszichiáter szakértőként működött bűnügyekben, amíg el nem vesztette működési engedélyét amiatt,

hogy arra kényszerített férfi pácienseket, hogy előtte maszturbáljanak, amit ő „maszturbációs terápiának” hívott. 1999-ben elítélték, mert túlszámlázott a biztosítótársaságok felé, hat hónap házi őrizetre ítélték, két év próbaidőre bocsátották és 20 000 dollár bírságot kellett fizetnie.⁶⁰

■ 2000-ben Otto Benkert, német pszichiátert, 11 havi börtönre ítélték el, próbaidő helyett felfüggesztették, több mint 176 000 dollár bírságot róttak ki rá, és 704 683 dollár kártérítést kellett fizetnie, mert megkárosította azt az egyetemet, ahol a pszichiátria vezetőjeként dolgozott.⁶¹

■ 2002. augusztus 6-án Michael Bogart, kanadai pszichoterapeutát 18 havi börtönre ítélték, mert 924 000 dollárral megkárosította Ontario állam kormányát, nem létező pszichoterápiás üléseket számlázva a biztosítónak – akkorról írt számlát terápiás ülésekről, amikor szabadságon volt Európában, Új-Zélandon, Las Vegasban és New Yorkban.⁶²

■ 2002 júniusában Colin Bouwer pszichiáter, az új-zélandi egyetem pszichológiai tanszéke korábbi vezetőjének fellebbezését elutasította a bíróság, és életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélte, mert megölte a feleségét.⁶³

■ 2003 novemberében Ivan Zagainovot, egy pszichiátert a Cseh Köztársaságból, 13 évi börtönre ítélték egy 15 éves női páciensének fojtogatásos meggyilkolásáért.⁶⁴

Bjarne Skovsager

John Orpin

Kolathur Unni

Christopher Allison

„Bizalmi kapcsolatban állt a családdal, akiket aztán rendszeresen és súlyosan kihasználta...”

– a bíró elítéli Bjarne Skovsager dán pszichiátert 2002-ben.

FONTOS TÉNYEK

I A pszichiátria részvétele az igazságszolgáltatási rendszerben egy olyan kudarcot vallott kísérlet, amely a társadalomnak most már nagyon sokba kerül.

2 A pszichiátria befolyását ki kell űzni bíróságainkról, hogy helyreállíthassuk a hatékony igazságszolgáltatást.

3 A bűnözők rehabilitálása a társadalom hasznos tagjaivá nem történhet meg, ha a pszichiáterek és a pszichológusok továbbra is aláássák a személyes felelősség gondolatát.

4 A demokratikus társadalomban hosszú ideje a bírák és az esküdtszékek terhe – egyedül az embereké –, hogy döntsenek elmebetegség, hozzáértés, a helyes és a helytelen kérdésében.

Igazságszolgáltatásunkat meg kell szabadítani a pszichiátriai és a pszichológiai örülettől és attól, hogy azzal „védekezzenek”, hogy szellemileg nem beszámítható kategóriába sorolják a vádlottakat.

ÖTÖDIK FEJEZET

Az igazság visszatérése

Amikor a pszichiátria behatolt az igazságszolgáltatási és büntető rendszerbe, ezt azzal indokolta, hogy nemcsak azt tudja, mi miatt teszi az ember amit tesz, hanem azt is, hogy hogyan javítson a sorsán. Ez hazugság volt.

A pszichiátriának megvolt a lehetősége arra, hogy bizonyítson. A kísérlet szármalmas kudarcra végződött, nem csak az úgynevezett szakma számára, de ami még fontosabb, a társadalom számára is. A költségek katasztrofálisan nagyok voltak, nem csak pénzben számolva.

A pszichiátria megoldásnak adta ki magát és problémává vált.

Az első lépés az, hogy megszabaduljunk a pszichiátriai befolyástól – a bíróságokon, a rendőrségeken, a börtönökben és az iskolákban.

A könyörület azt diktálja, hogy adjuk meg a bűnözőnek a lehetőséget arra, hogy szembenézzon

azzal amit tett, és megjavítsa magát és a csoport építő tagjává válhasson. Ez az igazságszolgáltatásnak olyan alkalmazása lenne, ami haszonnal járna nemcsak az egyén, hanem az egész társadalom számára.

A pszichiátria azzal, hogy úgy próbálja megsemmisíteni a személyes felelősség fogalmát, hogy mentéseket keres a legkirívóbb bűncselekményekre, meggátolja az egyént abban, hogy elnyerje a megváltást, és ez megfosztja az illetőt a szabadságtól, a társadalmat pedig a polgáraitól.

Thomas Szasz így figyelmeztet: „Helyre kell állítanunk a felelősség gondolatát, amit a pszichiátria lezüllesztett és összezavart azzal a gondolattal, hogy valami történt veled, amikor gyerek voltál, és ezért 30 évvel később nem vagy felelős.”

A pszichiátriai ideológiával szemben az ember nem csak egy újabb tehetetlen teremtés akarat vagy tudat nélkül, akit manipulálni kell valaki más terve szerint. Minden zűrzavara mélyén az illető tudja, hogy rendelkezik azzal a bátorsággal, hogy szembenézzon a problémákkal

és megoldja őket, és tudja, hogy képes észrevenni a különbséget a jó és rossz között. És mindennek a mélyén tudja, hogy a végső árusítás az, ha megpróbálják másról meggyőzni.

Összefoglalásában Dr. Hagen azt mondja: „A bírának és az esküdtszéknek, maguknak az embereknek kell dönteniük az elmebajról, hozzáértésről, rehabilitá-

cióról, felügyeletről, kárról és rokkantságról, az úgynevezett pszichológiai és pszichiátriai szakértők csalo beavatkozása nélkül.”

„Egy demokratikus társadalom pontosan ugyanazokat a terheket rója az átlagos férfiakra és nőkre, mint bírálóira és törvényhozóikra. Ideje felhagynunk azzal, hogy a terhet a professzionális határozathozók vállára próbáljuk rakni. Ideje megszabadulnunk a betolakodóktól, és visszavenni a megfelelő helyre a bíróságokat és az igazságszolgáltatást.”⁶⁵

„Helyre kell állítanunk a felelősség gondolatát, amit a pszichiátria lezüllesztett és összezavart azzal a gondolattal, hogy valami történt veled, amikor gyerek voltál, és ezért 30 évvel később nem vagy felelős.”

– Thomas Szasz professzor

AJÁNLÁSOK

Ajánlások

- 1 Mindenekelőtt, fel kell ismerni, hogy minden személy felelős a tetteiért, és felelősnek is kell tekinteni a tetteiért!
- 2 Az állami és szövetségi törvényhozóknak hatálytalanítani kell minden elmebajra hivatkozó védekezést és csökkent képességet tartalmazó törvényt!
- 3 A bírácoknak, ügyvédeknek vagy a törvényeket végrehajtó tiszteknek gondoskodniuk kell arról, hogy minden pszichiátriai bizonyítékot eltávolítsanak a bíróságokról, és hogy a pszichiátereket és pszichológusokat megfosszák „szakértői” státuszuktól. Hagyjuk, hogy a bírák és esküdtek döntsenek a bűnözői szándék kérdésében, ahogy azelőtt tették, hogy a pszichiáterek bevezették a zűrzavart a „jó és rossz” kérdésében!
- 4 Távolítsák el a pszichiátereket és pszichológusokat mint tanácsadókat a rendőrségekről, börtönökből és a bűnözőket rehabilitáló és feltételesen szabadlábra helyező szolgálatoktól. Ne engedjük nekik, hogy véleményt mondjanak, vagy kezeljék a drogfüggést, a bűnöző viselkedést és törvénytisztelést; hogy kimutassák a veszélyes viselkedést, vagy hogy kormányzati vagy bírósági pozíciókat foglaljanak el!
- 5 Emeljünk vádat bűntett miatt minden és bármilyen kárért, melyet a pszichiáterek okoznak elektrosokk, agyműtét vagy „drogkezelés” címszó alatt!
- 6 Tegyük rendőrségi feljelentést minden pszichiátriai erőszakról, csalásról vagy illegális drogkereskedelemtől! Küldjünk egy másolatot panaszunkról a CCHR-nak!

A CCHR CÉLJA:

AZ ÁLLAMPOLGÁRI BIZOTTSÁG AZ EMBERI JOGOKÉRT

kivizsgálja és feltárja a pszichiátria területén történő emberi jogi sérelmeket.

Vállvetve dolgozik együtt olyan hasonló gondolkodású csoportokkal és egyénekkal, akiket a közös cél, a mentális egészségügy területének megtisztítása vezérel. Mindaddig folytatjuk e tevékenységet, amíg a pszichiátria jogsértő és kényszerítő gyakorlatai meg nem szűnnek, és az emberi jogok és a méltóság vissza nem adatnak minden embernek.

Dennis Cowan – egészségügyi csalások nyomozója, USA, 2004.:

„Szeretnék gratulálni az Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért Alapítványnak kitartó munkájáért, amellyel leleplezik a mentális egészségügy területén végzett csaló és ártalmas tevékenységeket. A CCHR munkatársai igen elkötelezett csoportot alkotnak. Szakértelmük, kiadványaik és jelentéseik az egészségügyi csalásokat, illetve a rendszer keretein belül működő egyéb bűnözői tevékenységeket vizsgáló nyomozók hasznos eszközei. A CCHR munkája és anyagai a fogyasztókat és a nagyközönséget is figyelmeztetik, hogy milyen mértékű csalás és visszaélés folyik az egészségügy területén, és hogy ők is áldozatává válhatnak ezeknek.”

Robert Butcher – jogász és ügyvéd Nyugat-Ausztrália, 2004.:

„1980 óta dolgozom a CCHR-ral, és elkötelezett szervezetnek ismerem őket. Gyakran hoznak törvényeket a lakosságtól származó komolyabb adatgyűjtés nélkül. A CCHR a mentális egészségügyi törvényhozás

területén nem engedte ezt megtörténni. A CCHR beadványokkal fordult a kormányzathoz a mentális egészségügyi törvény megreformálásának ügyében, segítette a mentális egészségügyi kérdések bejutását a köztudatba, valamint bátorított és aktivizált másokat, hogy hatásos erőfeszítésekkel tudjanak hozzájárulni a jobb, igazságosabb és működőbb rendszerhez.”

Chris Brightmore – korábbi Detective Chief Superintendent, Metropolitan Police Nagy-Britannia, 2002.:

„Pontosan tudatában vagyok annak, hogy a rosszindulatú vagy esetleg félrevezetett pszichiáterek milyen gonoszságokra képesek, ha nem felügyelik gondosan a tevékenységeiket. Ezt a döntő szerepet tölti be igen hősiesen a CCHR. 2001 májusában abban a nagy örömben és megtiszteltetésben volt részem, hogy én nyithattam meg a CCHR los angeles-i kiállításának csalással foglalkozó részét. A kiállítás megtekintése után... és megvizsgálva a CCHR eredményeit, már látom, hogy egyes pszichiáterek miért szemlélik jelentős aggodalommal a szervezet egyre növekvő erejét.”

További információ:

CCHR International
6616 Sunset Blvd.

Los Angeles, CA, USA 90028

Telephone: (323) 467-4242 • (800) 869-2247 • Fax: (323) 467-3720

www.cchr.org • e-mail: humanrights@cchr.org

Vagy vegye fel a kapcsolatot az Önhöz legközelebbi CCHR irodával.

Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért

Az Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért (CCHR) nevű szervezetet 1969-ben alapította a Szcintológia Egyház, hogy kivizsgálja és feltárja a pszichiátria területén történő emberi jogi sérelmeket és megtisztítsa a mentális egészségügy területét. Ma több mint 130 szervezettel dolgozik 31 országban. Tanácsadói testületében, amely az úgynevezett Megbízottakból áll, orvosok, jogászok, pedagógusok, művészek, üzletemberek, polgári és emberi jogi képviselők foglalnak helyet.

Noha a CCHR nem nyújt orvosi vagy jogi tanácsot, szorosan együttműködik és támogatja az orvosokat és az orvosi gyakorlatot. A CCHR gyakran összpontosít a pszichiátria szubjektív „diagnózisainak” tisztességtelen használatára, amelyekből hiányzik minden tudományos vagy orvosi érték, de amelyeket arra használnak, hogy milliárdokban mérhető pénzügyi haszonra tegyenek szert, főként az adófizetőkől és a biztosítók-tól. E hamis diagnózisokra alapozva a pszichiáterek igazolva látják és előírják a gyakran életveszélyes kezeléseket, beleértve a tudatmódosító szereket, amelyek elfedik a személy alapvető nehézségeit és megakadályozzák gyógyulását.

A CCHR munkája összhangban áll az ENSZ Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatával, különösen az alábbi tételekkel, amelyeket a pszichiáterek jóformán naponta megsértenek:

3. cikkely: Mindenkinek joga van az élethez, a szabadsághoz és a személyes biztonsághoz.

5. cikkely: Senkit nem lehet kitenni kínzásnak vagy kegyetlen, embertelen vagy lealacsonyító kezelésnek vagy büntetésnek.

7. cikkely: A törvény előtt mindenki egyenlő, és megkülönböztetés nélkül mindenkinek joga van a törvény egyenlő védelméhez.

A pszichiátria hamis diagnózisain, megbélyegző címkéin, önkényes kényszerbeszállítási törvényein, kegyetlen, személyiséget kitörölő „kezelésein” keresztül emberek ezrei szenvednek kárt és tagadják meg tőlük legalapvetőbb emberi jogait.

A CCHR több száz reformot indított el és vezényelt le úgy, hogy tanúskodott törvényhozói meghallgatásokon, nyilvános meghallgatásokat tartott a pszichiátriai visszaélésekről, együttműködve a médiával, a törvényvégrehajtókkal és köztisztviselőkkel szerte a világon.

Országos CCHR irodák

CCHR Ausztrália

Citizens Commission on Human Rights Australia
P.O. Box 562
Broadway, New South Wales
2007 Australia
Phone: 612-9211-4787
Fax: 612-9211-5543
E-mail: cchr@iprimus.com.au

CCHR Ausztria

Citizens Commission on Human Rights Austria
(Bürgerkommission für Menschenrechte Österreich)
Postfach 130
A-1072 Wien, Austria
Phone: 43-1-877-02-23
E-mail: info@cchr.at

CCHR Belgium

Citizens Commission on Human Rights
Postbus 55
2800 Mechelen 2,
Belgium
Phone: 324-777-12494

CCHR Kanada

Citizens Commission on Human Rights Toronto
27 Carlton St., Suite 304
Toronto, Ontario
M5B 1L2 Canada
Phone: 1-416-971-8555
E-mail:
officemanager@on.aibn.com

CCHR Cseh Köztársaság

Obcanská komise za lidská práva
Václavské náměstí 17
110 00 Praha 1, Czech Republic
Phone/Fax: 420-224-009-156
E-mail: lidskaprava@cchr.cz

CCHR Dánia

Citizens Commission on Human Rights Denmark
(Medborgernes Menneskerettighedskommission —MMK)
Faksingevej 9A
2700 Brønshøj, Denmark
Phone: 45 39 62 9039
E-mail: m.m.k.@inet.uni2.dk

CCHR Finnország

Citizens Commission on Human Rights Finland
Post Box 145
00511 Helsinki, Finland

CCHR Franciaország

Citizens Commission on Human Rights France
(Commission des Citoyens pour les Droits de l'Homme—CCDH)
BP 76
75561 Paris Cedex 12, France
Phone: 33 1 40 01 0970
Fax: 33 1 40 01 0520
E-mail: ccdh@wanadoo.fr

CCHR Németország

Citizens Commission on Human Rights Germany—
National Office
(Kommission für Verstöße der Psychiatrie gegen Menschenrechte e.V.—KVPM)
Amalienstraße 49a
80799 München, Germany
Phone: 49 89 273 0354
Fax: 49 89 28 98 6704
E-mail: kvpm@gmx.de

CCHR Görögország

Citizens Commission on Human Rights
65, Panepistimiou Str.
105 64 Athens, Greece

CCHR Hollandia

Citizens Commission on Human Rights Holland
Postbus 36000
1020 MA, Amsterdam
Holland
Phone/Fax: 3120-4942510
E-mail: info@ncrm.nl

CCHR Magyarország

Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért Alapítvány
1461 Budapest, Pf. 182
Telefon: 36-1-342-6355
Fax: 36-1-344-4724
E-mail: cchrhun@ahol.org

CCHR Izrael

Citizens Commission on Human Rights Israel
P.O. Box 37020
61369 Tel Aviv, Israel
Phone: 972 3 5660699
Fax: 972 3 5663750
E-mail: cchr_isr@netvision.net.il

CCHR Olaszország

Citizens Commission on Human Rights Italy
(Comitato dei Cittadini per i Diritti Umani—CCDU)
Viale Monza 1
20125 Milano, Italy
E-mail: ccdu_italia@hotmail.com

CCHR Japán

Citizens Commission on Human Rights Japan
2-11-7-7F Kitaotsuka
Toshima-ku Tokyo
170-0004, Japan
Phone/Fax: 81 3 3576 1741

CCHR Lausanne, Svájc

Citizens Commission on Human Rights Lausanne
(Commission des Citoyens pour les droits de l'Homme—CCDH)
Case postale 5773
1002 Lausanne, Switzerland
Phone: 41 21 646 6226
E-mail: cchrlau@dplanet.ch

CCHR Mexikó

Citizens Commission on Human Rights Mexico
(Comisión de Ciudadanos por los Derechos Humanos—CCDH)
Tuxpan 68, Colonia Roma
CP 06700, México DF
E-mail:
protegelasaludmental@yahoo.com

CCHR Monterrey, Mexikó

Citizens Commission on Human Rights Monterrey,
Mexico
(Comisión de Ciudadanos por los Derechos Humanos—CCDH)
Avda. Madero 1955 Poniente
Esq. Venustiano Carranza
Edif. Santos, Oficina 735
Monterrey, NL México
Phone: 51 81 83480329
Fax: 51 81 86758689
E-mail: ccdh@axtel.net

CCHR Nepál

P.O. Box 1679
Baneshwor Kathmandu, Nepal
E-mail: nepalcchr@yahoo.com

CCHR Új-Zéland

Citizens Commission on Human Rights New Zealand
P.O. Box 5257
Wellesley Street
Auckland 1, New Zealand
Phone/Fax: 649 580 0060
E-mail: cchr@extra.co.nz

CCHR Norvégia

Citizens Commission on Human Rights Norway
(Medborgernes menneskerettighets-kommisjon, MMK)
Postboks 8902 Youngstorget
0028 Oslo, Norway
E-mail: mmknorge@online.no

CCHR Oroszország

Citizens Commission on Human Rights Russia
P.O. Box 35
117588 Moscow, Russia
Phone: 7095 518 1100

CCHR Dél-Afrika

Citizens Commission on Human Rights South Africa
P.O. Box 710
Johannesburg 2000
Republic of South Africa
Phone: 27 11 622 2908

CCHR Spanyolország

Citizens Commission on Human Rights Spain
(Comisión de Ciudadanos por los Derechos Humanos—CCDH)
Apdo. de Correos 18054
28080 Madrid, Spain

CCHR Svédország

Citizens Commission on Human Rights Sweden
(Kommittén för Mänskliga Rättigheter—KMR)
Box 2
124 21 Stockholm, Sweden
Phone/Fax: 46 8 83 8518
E-mail: info.kmr@telia.com

CCHR Tajvan

Citizens Commission on Human Rights
Taichung P.O. Box 36-127
Taiwan, R.O.C.
E-mail: roysu01@hotmail.com

CCHR Ticino, Svájc

Citizens Commission on Human Rights Ticino
(Comitato dei cittadini per i diritti dell'uomo)
Casella postale 613
6512 Giubiasco, Switzerland
E-mail: ccdu@ticino.com

CCHR Egyesült Királyság

Citizens Commission on Human Rights United Kingdom
P.O. Box 188
East Grinstead, West Sussex
RH19 4RB, United Kingdom
Phone: 44 1342 31 3926
Fax: 44 1342 32 5559
E-mail: humanrights@cchr.org

CCHR Zürich, Svájc

Citizens Commission on Human Rights Switzerland
Sektion Zürich
Postfach 1207
8026 Zürich, Switzerland
Phone: 41 1 242 7790
E-mail: info@cchr.ch

HIVATKOZÁSOK

Hivatkozások

1. Thomas Szasz, *Insanity: The Idea and Its Consequences* (John Wiley & Sons, New York, 1990), p. 239.
2. "Table 4.18—Arrest Rates (Per 100,000 Inhabitants) for Violent Crimes," *Sourcebook of Criminal Justice Statistics 1993*, Bureau of Justice Statistics, U.S. Department of Justice, p. 447; "Section One—Juvenile vs. Adult, Age-Specific Arrest Rates by Sex, United States—Violent Crime," *Age-Specific Arrest Rates and Race-Specific Arrest Rates for Selected Offenses 1993–2001*, Federal Bureau of Investigation, U.S. Department of Justice, Nov. 2003, p. 43; "Table 4.33—Arrest Rates (Per 100,000 Inhabitants) for Drug Abuse Violations," *Sourcebook of Criminal Justice Statistics 1993*, Bureau of Justice Statistics, U.S. Department of Justice, p. 457; "Section One—Juvenile vs. Adult, Age-Specific Arrest Rates by Sex, United States—Drug Abuse Violations," *Age-Specific Arrest Rates and Race-Specific Arrest Rates for Selected Offenses 1993–2001*, Nov. 2003, Federal Bureau of Investigation, U.S. Department of Justice, p. 49.
3. Eli Lehrer, "Crime Without Punishment," *The Weekly Standard*, Vol. 007, Issue 22, 27 May 2002.
4. J.F.O. McAllister, "A Shock to the System," *TIME Magazine*, 24 Nov. 2002.
5. *Op. cit.*, Eli Lehrer.
6. Kasia Malinowska-Sempruch, "Prisons, the Stage for Dramatic Growth of HIV," *Harm Reduction News*, Vol. 2, Issue 1, p. 5.
7. G. Brock Chisholm, "The Reestablishment of Peacetime Society: The Responsibility of Psychiatry," William Alanson White Memorial Lectures, Second Series, First Lecture, given on 23 Oct. 1945, *Psychiatry: Journal of Biology and Pathology of Interpersonal Relations*, Vol. 9, No. 1, Feb. 1946, p. 9.
8. "An Appreciation of Critique" by Dr. Samuel W. Hamilton, comments on the first and second lectures of G. Brock Chisholm's "The Reestablishment of Peacetime Society," *Psychiatry: Journal of Biology and Pathology of Interpersonal Relations*, Vol. 9, No. 1, Feb. 1946, p. 35.
9. John Rawlings Rees, M.D., "Strategic Planning for Mental Health," *Mental Health*, Vol. 1, No. 4, Oct. 1940, p. 103–4.
10. Thomas Szasz, M.D., *The Myth of Mental Illness*, (Harper & Row, New York, 1974), pp. 266–267.
11. Edited by Jeffrey Schaler, *Szasz Under Fire* (Open Court, Chicago, 2004), p. 201.
12. Margaret Hagen, *Whores of the Court, The Fraud of Psychiatric Testimony and the Rape of American Justice*, (Harper Collins, New York, 1997), p. 110.
13. Ralph Adam Fine, *Escape of the Guilty*, (Dodd, Mead & Company, New York, 1986), pp. 224–226.
14. *Ibid.*, p. 230.
15. Carol A. Gallo, "The Insanity of the Insanity Defense," *The Prosecutor*, Spring 1982, p. 6.
16. Thomas Szasz, M.D., "Psychiatric Expert Testimony—Its Covert Meaning and Social Function," *Psychiatry, Journal for the Study of Interpersonal Processes*, Vol. 20, No. 3, Aug. 1957, p. 314.
17. *Op. cit.*, Margaret Hagen, p. 165.
18. Benjamin Rush, M.D., *Medical Inquiries and Observations Upon the Diseases of the Mind* (1812) (Macmillan-Hafner Press, New York, 1962).
19. Karl Menninger, M.D., *The Crime of Punishment* (The Viking Press, New York, 1966), pp. 120–21.
20. "Robinson Remembers 30 Years of APA," *Psychiatric News*, 16 Nov. 1979.
21. Thomas Szasz, M.D., *The Manufacture of Madness* (Harper & Row, Publishers, New York, Evanston, and London, 1970), pp. 227, 317.
22. Website of the Bazelon Center, Internet address: <http://www.bazelon.org/about/judgebazelon.htm>.
23. Michael McCubbin and David Cohen, *The Rights of Users of the Mental Health System: The Tight Knot of Power, Law, and Ethics*, presented to the XXIVth International Congress on Law and Mental Health, Toronto, June 1999.
24. Thomas Szasz, M.D., *Psychiatric Slavery* (Macmillan Publishing Co., New York, 1977), p. 116–118.
25. Alfred K. Baur, M.D., "Legal Responsibility and Mental Illness," *Northwestern University Law Review*, Vol. 57, No. 1, Mar.–Apr. 1962.
26. Alan Abrahamson, "Menendez' Therapist Accused of Misconduct," *Los Angeles Times*, 24 July 1993; "The Menendez Brothers: The First Trial," Internet address: <http://www.crimelibrary.com/menendez/menendezfirst.htm>, accessed: 18 Aug. 2002; "The Menendez Brothers: Summer of 1989," Internet address: <http://www.crimelibrary.com/menendez/menendezsummer.htm>; "The Menendez Brothers: Aftermath," Internet address: <http://www.crimelibrary.com/menendez/menendezafter.htm>, accessed: 18 Aug. 2002; "Court TV Casefiles: Menendez," Internet address: <http://www.courtvtv.com/casefiles/menendez/summaries/ts15.html>, accessed: 18 Aug. 2002; "CNN—News Briefs—Jan. 26, 1996," Internet address: <http://www.cnn.com/US/Newsbriefs/9601/01-25/pm.html>, accessed: 18 Aug. 2002; "The Menendez Brothers: Punishment," Internet address: <http://www.crimelibrary.com/menendez/menendezpunish.htm>; "That Killer Smile," *TIME*, 7 Feb. 1994.
27. Dr. Tana Dineen, Ph.D., *Manufacturing Victims*, Third Edition (Robert Davies Multimedia Publishing, Quebec, Canada, 2001), p. 86.
28. *Op. cit.*, Margaret A. Hagen, p. 20.
29. David Brearley, "Judges Weigh Psychiatric Bias," *The Australian*, 17 Jan. 2000.
30. David Faust and Jay Ziskin, "The Expert Witness in Psychology and Psychiatry," *Science*, Vol. 241, 1 July 1988, p. 32.
31. George McEvoy, "Oddfather's Crazy Act Too Good to Be Fake?" *Palm Beach Post*, 12 Apr. 2003; Andy Newman, "Word for Word/Mob Psychology: Analyze This: Vincent Gigante, Not Crazy After All Those Years," *The New York Times*, 13 Apr. 2003.
32. *Op. cit.*, Tana Dineen, p. 155.
33. *Ibid.*, pp. 155–156.
34. "133-Year Prison Sentence for Cone," *Daily Quill*, 11 Feb. 1998.
35. *Op. cit.*, Tana Dineen, p. 157.
36. Thomas Szasz, "Sins of the Fathers, Is Child Molestation a Sickness or a Crime," *Reason Online*, Aug. 2002, Internet address: <http://www.reason.com>.
37. Gene Kassebaum, David Ward and Daniel Wilner, *Prison Treatment and Parole Survival: An Empirical Assessment* (John Wiley & Sons, Inc., New York, 1971), pp. 57, 59, 285 and 287.
38. D.G. Workman and D.G. Cunningham, "Effects of Psychotropic Drugs on Aggression in a Prison Setting," *Canadian Family Physician*, Nov. 1975, pp. 63–66.
39. Robert Whitaker, *Mad in America: Bad Science, Bad Medicine, and the Enduring Mistreatment of the Mentally Ill* (Perseus Publishing, New York, 2002), p. 186.
40. *Ibid.*, p. 188.
41. Anna Maria Daderman, "Flunitrazepam and Violence—Psychiatric and Legal Issues," Department of Clinical Neuroscience, Occupational Therapy and Elderly Care, Research Division of Forensic Psychiatry, Karolinska Institute, Sweden, 2000, p. 43.
42. Charles Medawar, "Antidepressants Hooked on the Happy Drug," *What Doctors Don't Tell You*, Vol. 8, No. 11, Mar. 1998, p. 3.
43. *Op. cit.*, Robert Whitaker, pp. 182, 186.
44. "The Effectiveness of Correctional Treatment—A Survey of Treatment Evaluation Studies," Praeger Special Studies, 1975.
45. Transcript of Sentencing by the Honourable Associate Chief Justice Oliphant, Winnipeg, Manitoba, Her Majesty the Queen and Robert Bliss Arthurson Accused, 7 Oct. 1994.
46. Joseph J. Cocozza and Henry J. Steadman, "The Failure of Psychiatric Predictions of Dangerousness: Clear and Convincing Evidence," *Rutgers Law Review*, Vol. 29, No. 5, Late Summer 1976, p. 1099.
47. *Op. cit.*, Margaret Hagen, 165, citing Terrence W. Campbell, "Challenging Psychologists and Psychiatrists as Witnesses," *Michigan Bar Journal*, Jan. 1994.
48. *Op. cit.*, Cocozza and Steadman, pp. 1099–1100.
49. "Diet Mulls Fate of Mentally Ill Criminals," *The Japan Times*, 8 June 2002.
50. Kelly Patricia O'Meara, "Has Psychiatry Gone Psycho?" *Insight*, 26 Apr., 1999, p. 17.
51. Kenneth S. Pope, "Sex Between Therapists and Clients," *Encyclopedia of Women and Gender: Sex Similarities and Differences and the Impact of Society on Gender* (Academic Press, Oct. 2001).
52. Paul E. Garfinkel, M.D., et. al., "Boundary Violations and Personality Traits Among Psychiatrists," *Canadian Journal of Psychiatry*, Vol. 42, No. 7, 1997, pp. 758–763.
53. Dr. Raj Persaud, "Sorry Honey, I Did the Shrink," *Sunday Times* (United Kingdom), 28 Mar. 1999.
54. Marianne Funk, "Ex-Psychologist Gets 10-Year Prison Term," *Deseret News*, (Utah), 12 June 1993; "Ex-Psychologist Charged with Rape Says He's 'Sneak Campaign' Victim," *Salt Lake Tribune*, 12 Feb. 1993.
55. Nick North, "Doc Gets Eight Years for Sex Attacks on Patients," *Daily Record*, Scotland, 11 Dec. 2002; "Court Increases Psychiatrist's Rape Sentence," *The Independent* (United Kingdom), 29 July 2003.
56. Melvyn Howe, "Jail for Sex Case Psychiatrist," *Press Association*, 4 July 2002.
57. "Psychologist Convicted Six Years of Prison for Sexual Abuses," *Urgan* (Denmark), 25 July 2002.
58. Interview with New York State Dept. of Law, Medicaid Fraud Control Unit, 15 Dec. 1995, regarding 1995 health care fraud convictions and 1992 report, "Special Prosecutor Arrests Westchester Psychiatrist—NY State Employee—In \$8200 Medicaid Fraud," Special Prosecutor for Medicaid Fraud Control news release, 6 Feb. 1992; Gilbert Geis, Ph.D., et. al., "Fraud and Abuse of Government Medical Benefit Programs by Psychiatrists," *Am. J. Psychiatry*, 142:2, Feb. 1998, p. 231.
59. Dean E. Murphy, "S. Africa's Affluent Criminals," *Los Angeles Times*, 8 July 1998.
60. Rex Bowman, "Psychiatrist Gets House Arrest," *Richmond Times-Dispatch*, 9 Apr. 1999.
61. "Strafbefehl gegen Mainzer Klinikdirektor," *Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung* (Germany), 12 Nov. 2000.
62. Melissa Leong, "Doctor Ordered to Jail for Fraud," *The Toronto Star*, 7 Aug. 2002; Jane Gadd, "Therapist Cheats OHIP with Imaginary Patients," *Globe and Mail*, 12 Sep. 2000.
63. "Bouwer Loses Murder Appeal," *The Press* (New Zealand), 25 June 2002.
64. "Detsky lekar? Zruda! Zavrzdil ditel!" *Blesk* (Czech Republic), 13 Nov. 2003.
65. *Op. cit.*, Margaret A. Hagen, p. 313.

Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért

A NAGYKÖZÖNSÉG TUDATOSSÁGÁNAK EMELÉSE

Atájékoztatás létfontosságú része bármely kezdeményezésnek, amely a társadalmi hanyatlás visszafordítását célozza. A CCHR nagyon komolyan veszi e felelősséget. A CCHR internetes oldala, könyvei, hírlevelei és más kiadványai széleskörű terjesztésének köszönhetően egyre több páciens, család, szakember, törvényalkotó és számtalan más ember kap információkat a pszichiátriával

AKÖNYÖRTELENVALÓSÁG – Ártalmas pszichiátriai „kezelések”
Jelentés és ajánlások a romboló hatású elektrosokk és pszichiátriai agysebészet gyakorlatáról

MŰVÉSZEK TÖNKRETÉTELE – A pszichiátria alássa a kreativitást
Jelentés és ajánlások a pszichiátria művészekre és a társadalomra gyakorolt káros hatásáról

PSZICHIÁTRIA – Drogokhoz köti az Ön világát
Jelentés és ajánlások napjaink pszichiátria által létrehozott drogválságával kapcsolatban

A KÖZÖSSÉG TÖNKRETÉTELE – A pszichiátria kényszerítő „gondoskodása”
Jelentés és ajánlások a közösségi mentális egészségügy és más kényszerítő pszichiátriai programok kudarcáról

A VALÓDIVÁLSÁG – Napjaink mentális egészségügyében
Jelentés és ajánlások a tudományosság és az eredmények hiányáról a mentális egészségügy területén
Julian Whitaker, M.D. • Anthony P. Urbanek, M.D.
Mary Jo Pagel, M.D. • Rohit Adi, M.D.

FÉLREVEZETŐ REHABILITÁCIÓ – Pszichiátriai megtévesztés a drogokról
Jelentés és ajánlások a metadonnal és más ártalmas pszichiátriai „drogrehabilitációs” programokkal kapcsolatban

SKIZOFRÉNIA – A pszichiátria jövedelmező „betegsége”
Jelentés és ajánlások a komoly mentális zavarodottsággal kapcsolatos pszichiátriai hazugságokat illetően

AZ IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁS TÖNKRETÉTELE – A pszichiátria elferdíti a törvénykezést
Jelentés és ajánlások a bíróságokat és javító-nevelő szolgálatokat ért pszichiátriai és pszichológiai befolyással kapcsolatban

PSZICHIÁTRIAI MEGTÉVESZTÉS – Az orvoslás aláaknázása
Jelentés és ajánlások a pszichiátria egészségügyre kifejtett hatásáról

SZENTSÉGTELEN TÁMADÁS – Pszichiátria kontra vallás
Jelentés és ajánlások a pszichiátria vallásos hitre és gyakorlatra kifejtett hatásáról

kapcsolatos igazságról és arról, hogy hatékony lépéseket lehet és kell is tenni ezzel kapcsolatban.

A CCHR kiadványai – amelyek 15 nyelven elérhetőek – bemutatják a pszichiátria káros hatását a rasszizmus, az oktatás, a nők, az igazságszolgáltatás, a drogrehabilitáció, az erkölcsök, az idősgondozás, a vallás területén és más témákban. E lista magába foglalja a következőket:

HALÁLOS KÉNYSZERÍTÉSEK – A pszichiátriai kezelések közben elkövetett tettlelességek
Jelentés és ajánlások a kényszerítő intézkedések erőszakos és veszélyes használatáról az elmeegógyintézetekben

GYERMEKEK GYÓGYSZEREZÉSE – Pszichiátria: életek tönkretétele
Jelentés és ajánlások a fiatalok félrevezető pszichiátriai diagnosztizálásáról és erőltetett gyógyszerezéséről

ZÚRZAVAR ÉS TERRORIZMUS – A pszichiátria tevékenységének eredményeképpen
Jelentés és ajánlások a pszichiátriai eszközök és kezelések szerepéről a nemzetközi terrorizmus előidézésben

VISSZAÉLÉS AZ IDŐSEKKEL – Kegyetlen mentális egészségügyi programok
Jelentés és ajánlások az időskorúak méltatlan pszichiátriai kezeléséről

PSZICHIÁTRIAI NEMIERŐSZAK – Nők és gyermekek bántalmazása
Jelentés és ajánlások a mentális egészségügyi rendszerben történő, páciensek ellen elkövetett szexuális bűncselekményekről

SZÉLESKÖRŰ MEGTÉVESZTÉS – A pszichiátria romlott ipara
Jelentés és ajánlások a mentális egészségügyi monopólium bűncselekményeivel kapcsolatban

RASSZIZMUS TEREMTÉSE – A pszichiátria árulása
Jelentés és ajánlások mindazon tudománytalan és gyűlöletkeltő programokkal kapcsolatban, amelyek faji konfliktusokat és népiártást idéznek elő

A FIATALSÁG TÖNKRETÉTELE – A pszichiátria fiatal elméket tesz tönkre
Jelentés és ajánlások az iskolákon belüli mentális egészségügyi felmérésekről, értékelésekről és programokról

ÁLTUDOMÁNY – A pszichiátria hamis diagnózisai
Jelentés és ajánlások a tudományosság veszélyes hiányáról a pszichiátriai diagnózisok területén

ÁLLAMPOLGÁRI BIZOTTSÁG AZ EMBERI JOGOKÉRT – A mentális egészségügy nemzetközi megfigyelő szervezete

FIGYELMEZTETÉS: Senki ne hagyjon fel semmilyen pszichiátriai szer szedésével hozzáértő (nem pszichiáter) orvos tanácsa és segítsége nélkül!

Ez a kiadvány a Szcitológusok Nemzetközi Szövetsége támogatásával jöhetett létre.

Kiadja közönségi szolgáltatásként az
Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért.

A CCHR az Egyesült Államokban non-profit, adómentes 501(c)(3) közhasznú szervezatként működik, amelyet az Amerikai Adóhivatal elismer.

FELHASZNÁLT FOTÓK: Borító: Don Mason/Corbis; 9. oldal: Bettman/Corbis; 9. oldal, lejjebb: Bettman/Corbis;
10 oldal: LA Daily News/Corbis; 13. oldal: Reuters/Corbis; page 17. oldal: Richard Cummins/Corbis.

© 2004 CCHR. Minden jog fenntartva. A CITIZENS COMMISSION ON HUMAN RIGHTS, CCHR és a CCHR logó védjegyek, amelyek az Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért tulajdonában vannak.
A nyomtatás az Egyesült Államokban készült. Item #18905-16-Hungarian

Amikor a pszichiátria bekerült az igazságszolgáltatási és a büntetőjogi rendszerbe, azzal az ürüggyel került oda, hogy megértette az embert, és hogy nem csak azt tudta, miért cselekedett az ember úgy, ahogy, de azt is, hogy hogyan tud javítani a sorsán. Ez hazugság volt. A pszichiátriának volt módja megmutatni az eredményeit. A kísérletek nyomorúságosan megbuktak.